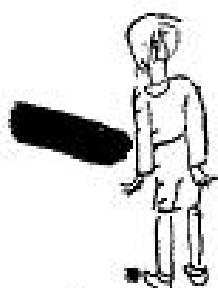
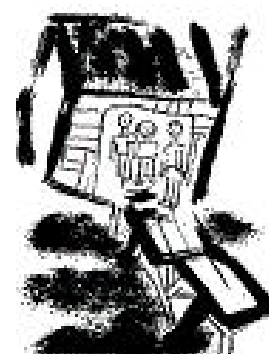


Nguyễn Nhật Ánh

KÍNH VĂN HÓA

35

TRÚNG SỐ
ĐỘC ĐẮC



Nguyễn Nhật Ánh

**KINH VẠN HOA 35
TRÚNG SỐ ĐỘC ĐẮC**

Thông tin về ebook

Kính Vạn Hoa 35: Trúng Số Độc Đắc

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Biên tập: Đinh Tiểu Tiên

Bìa: Nguyễn Minh Thắng

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 07-September-2015

Tổng số 84 trang

Click vào đây để đọc online



CHƯƠNG 1

Văn Châu như không tin vào mắt mình. Tay run run cầm tờ vé số, nó đồ dần dần chặt mắt vào tấm bảng ghi kết quả xổ số đặt trước cửa hiệu đại lý vé số. Nó nhìn chăm chăm như thế một hồi như để ghim chặt các con số vào trí nhớ rồi lại nhìn xuống tờ vé số trên tay.

Đúng là nó không lầm. Cả hai dãy số đều khớp nhau hoàn toàn: 18557. Đó là dãy số trúng giải đặc biệt, cũng là dãy số trên tờ vé số của nó.

Như vậy có nghĩa là nó trúng số. Mà lại trúng giải đặc biệt, nói theo ba mẹ nó là trúng số độc đắc. Trúng tới những năm mươi triệu.

Văn Châu không hình dung được năm mươi triệu là bao nhiêu, nhưng nó biết đó là một số tiền rất lớn.

Thực ra Văn Châu không cần tiền, cũng không quan tâm đến tiền bạc. Nhà nó rất giàu, ba mẹ nó sắm cho chị em nó không thiếu thứ gì. Bánh kẹo, quần áo, giày dép, đồ chơi, những thứ bọn trẻ cùng lứa luôn cảm thấy thiếu thốn thì với Văn Châu lại ê hề, thừa thãi.

Ngay cả tiền bạc cũng thế, nó chỉ cần mở miệng hỏi, ba mẹ nó sẵn sàng giúi vào tay nó hàng xấp tiền. Mà không cần biết lý do.

Vì vậy, xưa nay Văn Châu chẳng bao giờ mua vé số.

Chỉ có chiều hôm qua, thấy một thằng nhóc mặt mũi khôi ngô, lại vận đồng phục học sinh, luẩn quẩn quanh các bàn nhậu ven đường rao vé số, Văn Châu bất chợt thấy tội tội. Nhỏ Xảo em thằng Nở, những đứa bạn nó sống bên bờ kinh Tàu Hủ, cũng đi bán vé số. Nhưng nhỏ Xảo đã lớn, lại lanh lợi. Còn thằng nhóc trước mặt chỉ trạc tuổi thằng Bạch Kim, em nó.

Trong khi thằng Bạch Kim ăn sung mặc sướng, được cưng như cưng trứng húng như húng hoa thì thằng nhóc này đi học về chưa kịp tắm rửa thay đồ đã phải ôm xấp vé số lang thang ngoài lề đường kiếm sống.

Hai hình ảnh trái ngược nhau khiến Văn Châu cảm thấy mùi lòng. Nó

liền ngoắt thẳng bé lại, móc tiền ra mua mười tờ.

Và hôm nay tình cờ đi ngang đại lý vé số, thấy tấm bảng kết quả dựng đằng trước, nó sực nhớ đến những tờ vé số trong túi liền lấy ra dò.

Văn Châu chỉ dò chơi vậy thôi. Dò cho biết, vì trước nay nó chưa dò vé số bao giờ.

Sau khi dò trật chín tờ đầu, Văn Châu nhanh chóng rút ra kết luận rằng xổ số chỉ là trò chơi may ít rủi nhiều, và nó không kèm được một cái liếc mắt thương hại sang những người đang chúi đầu dò số như mình.

Đúng vào lúc Văn Châu đã nản, đã muốn bỏ đi thì nó bỗng sững sốt phát hiện tờ vé số cuối cùng trúng giải đặc biệt.

Lập tức nó ngây ra như cán cuốc. Nó thần thờ. Không phải cái thần thờ của người nghèo mặt rệp tự dưng bị một núi tiền rớt trúng đầu mà cái thần thờ của kẻ bỗng thấy điều tưởng không thể xảy ra lại bất ngờ xảy ra.

Sau một hồi choáng váng, Văn Châu nhét tờ vé số trúng vào lại trong túi quần và tặc lưỡi bỏ đi.

Văn Châu đang cần trấn tĩnh. Nó cần phải suy nghĩ xem nên làm gì với tờ vé số này.

Năm mươi triệu là bao nhiêu nhỉ? Văn Châu vừa lê bước dọc hè phố vừa bần khoản tự hỏi. Nó thường xài tiền, nhưng không biết đích xác con số năm mươi triệu lớn đến mức nào.

Văn Châu từng mua con búp bê chạy pin đèn cho nhỏ Diệp em Quý ròm, từng cho Lam Trường vay tiền mua máy tính, từng giúp đỡ dì thằng Bò Lục trong những lúc khó khăn, nhưng chưa bao giờ nó xài đến tiền triệu.

Chắc là nhiều lắm! Văn Châu đưa tay mân mê tờ vé số trong túi, thì thầm với chính mình.

Đang lằm bằm lằm bằm, mắt Văn Châu chợt sáng lên: Bọn Quý ròm chắc biết rõ năm mươi triệu là bao nhiêu?

Nhỏ Hạnh không khỏi ngạc nhiên trước vẻ mặt nghiêm trọng của Văn Châu. Điều đó thật trái với bản tính của nhỏ bạn nó. Cả Quý ròm và

Tiểu Long cũng giương mắt ếch nhìn bạn.

- Có chuyện gì thế Văn Châu? – Nhỏ Hạnh hỏi.

- Các bạn có biết năm mươi triệu là bao nhiêu không?

Thắc mắc của Văn Châu khiến nhỏ Hạnh tròn xoe mắt:

- Sao bạn hỏi lạ vậy? Năm mươi triệu là năm mươi triệu chứ bao nhiêu!

Giải đáp đơn giản của nhỏ Hạnh làm Văn Châu ngẩn tò te. Ủ nhỉ, năm mươi triệu thì là năm mươi triệu, chuyện rõ ràng như vậy mà nó còn đem đi hỏi, thật ngốc quá xá!

Nhưng thật ra Văn Châu đâu có thắc mắc điều đó. Nó chỉ muốn biết năm mươi triệu là số tiền lớn cỡ nào thôi. Nhưng nó không biết làm sao diễn đạt mạch lạc ý nghĩ trong đầu mình. Quý ròm và Tiểu Long đứng nhìn nó cười cười làm nó thêm bối rối.

- Ý tôi muốn hỏi là ... – Văn Châu ấp úng một cách khổ sở – ... năm mươi triệu đồng là một số tiền rất lớn phải không?

- Dĩ nhiên rồi! – Quý ròm gật đầu.

- Thế nó lớn cỡ nào?

Câu hỏi các có của Văn Châu khiến Quý ròm tắc tị. Nó cũng không biết năm mươi triệu lớn cỡ nào, đành gãi đầu cười trừ:

- Cỡ nào hả? Cỡ bằng ... con voi trong sở thú vậy!

- Quý đừng có giễu! – Nhỏ Hạnh nguýt Quý ròm – Văn Châu hỏi thật mà Quý lại đùa!

- Chứ không đùa thì tôi biết làm gì! – Quý ròm khịt mũi – Làm sao tôi biết được năm mươi triệu lớn cỡ nào!

- Ủ nhỉ! – Nhỏ Hạnh chép miệng – Hạnh cũng chả biết nữa. Chỉ biết là nó rất lớn thôi!

- Tôi biết! – Tiểu Long thành linh lên tiếng – Năm mươi triệu là khoản tiền có thể mua được năm trăm con gấu bông như của nhỏ Oanh.

Câu trả lời bất ngờ của “ngốc tử” Tiểu Long khiến cả bọn trố mắt thán phục.

Tiểu Long không được trời phú cho trí thông minh siêu đẳng như Quý ròm và nhỏ Hạnh. Cái đầu óc đơn giản của nó chỉ biết nhìn sự việc dưới những khía cạnh rất ư là cụ thể. Nhờ vậy mà đôi khi nó nhìn ra những điều mà hai bạn nó vắt đến nát óc vẫn không tài nào phát hiện.

Lần này cũng vậy, trong khi “thần đồng toán” Quý ròm và “nhà thông thái” Hạnh mãi nghĩ đến những vĩ đại cao xa thì Tiểu Long lại nhớ đến con gấu bông trong cửa hàng Sao Mai mà nhỏ Oanh em nó từng ao ước. Nó nhớ lần đó cái giá một trăm ngàn đồng của con gấu bông đã khiến nó đau khổ biết chừng nào vì không đào đâu ra tiền để mua về cho em nó.

Bây giờ cứ việc lấy năm mươi triệu chia cho một trăm ngàn sẽ ra được năm trăm con gấu bông. Tiểu Long nghĩ chất phác như vậy và khi đưa ra đáp số của bài toán năm mươi triệu, nó cứ nôm nớp sợ bạn bè cười mình nói năng bá láp.

Nào ngờ nó vừa nói xong, Quý ròm liền vỗ tay bôm bốp:

- Tuyệt quá! Cứ tính như thằng mập thì tụi mình sẽ biết được năm mươi triệu lớn bằng cỡ nào ngay!

Nhỏ Hạnh cũng mặt mày tươi rói:

- Long hay thật đấy! Đơn giản thế mà Hạnh không nghĩ ra.

Trong khi Tiểu Long mặt đỏ lên vì sung sướng thì Quý ròm tiếp tục bô bô:

- Như vậy năm mươi triệu tương đương với năm trăm con gấu bông,

hai mươi lăm ngàn ổ bánh mì kẹp thịt, hai mươi lăm ngàn chai Coca Cola, năm mươi ngàn que kem ...

Đang thao thao bất tuyệt, Quý ròm chợt ngưng ngang, ló mắt nhìn Văn

Châu:

- Ủa, mà tại sao bạn lại thắc mắc chuyện này thế?

Văn Châu nhún vai:

- Tôi vừa trúng số.

- Trúng số? – Quý ròm ngạc nhiên.

- Ủ, trúng số độc đắc năm mươi triệu! – Văn Châu đáp với giọng bình thản.

Ngược với vẻ tỉnh rụi của Văn Châu, ba đứa bạn nó miệng mồm há hốc:

- Năm mươi triệu?

Văn Châu gật đầu:

- Ủ, năm mươi triệu.

Văn Châu đã xác nhận đến lần thứ hai mà bọn Quý ròm dường như còn chưa tin.

Quý ròm gãi đầu:

- Lạ thật đấy! Tự nhiên lại trúng số!

Tiểu Long ngẩn ngơ:

- Ủ, mà lại trúng tới những năm mươi triệu.

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Tự nhiên sao mà tự nhiên! Phải mua vé số thì mới trúng số chứ!

Như để đánh tan sự hồ nghi của bọn Quý ròm, Văn Châu cho tay vào túi lôi tờ vé số chìa ra:

- Tờ vé số trúng đây này.

Ba cái đầu chum lại. Đó là tờ vé số của Công ty xổ số kiến thiết tỉnh Tiền Giang. Dãy chữ số nằm ngay ngắn bên góc: 218557.

Quý ròm ngoẹo cổ nghiêng ngó một hồi rồi tặc tặc lưỡi:

- Hay thật đấy! Một tờ giấy còn con như thế này mà có thể đổi được những năm mươi triệu!

- Tôi chẳng biết phải làm gì với số tiền này! – Văn Châu nhét tờ vé số vào lại trong túi quần và đột ngột lên tiếng.

Lần thứ hai trong vòng năm phút, Văn Châu làm tụi bạn nó sừng số. Tiền bạc, nhất là với một số tiền lớn như thế, sẽ giúp con người ta làm được khối thứ, thế mà con nhỏ này bảo chẳng biết làm gì, lạ ghê!

Nhưng ngẫm nghĩ một hồi, bọn Quý ròm không thấy lạ nữa. Tụi nó sực nhớ ra nhà Văn Châu rất giàu, chị em nó muốn gì có nấy nên hầu như không phải đụng đến tiền.

Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt:

- Nếu như không cần xài tiền thì bạn đem về đưa cho ba mẹ bạn!

- Không! – Văn Châu lắc đầu – Ba mẹ tôi lắm tiền, chắc chả cần đâu!

Trước vẻ mặt ngơ ngác của bọn Quý ròm, cặp mắt Văn Châu bỗng loé lên:

- A, tôi nghĩ ra cách rồi!

CHƯƠNG 2

Cái cách mà Văn Châu nghĩ ra hết sức lạ lùng. Lạ lùng như chính con người của nó.

Khi Quý ròm hỏi:

- Bạn nghĩ ra cách gì thế?

Văn Châu tỉnh khô:

- Đem tiền chia làm bốn. Bốn đứa tụi mình mỗi đứa giữ mười hai triệu rưỡi xài chơi!

Quý ròm giật bắn:

- Í, vậy đâu có được!

Tiểu Long cũng lắc đầu:

- Ai lại làm thế! Tự nhiên bọn mình lại đi xài tiền của bạn.

Nhỏ Hạnh bổ sung:

- Lại là số tiền lớn đến thế!

Văn Châu nhún vai:

- Bọn mình chơi với nhau lâu rồi nhưng chưa có dịp nào chia sẻ niềm vui với nhau ...

Quý ròm cắt ngang:

- Đây là chia tiền chứ không phải chia niềm vui!

Văn Châu lườm bạn:

- Nhưng đây là số tiền từ trên trời rơi xuống. Do đó tất cả chúng ta đều có phần.

Trong bọn, nhà Tiểu Long nghèo nhất. Số tiền mười hai triệu rưỡi đối

với gia đình nó lớn ỏi là lớn. Lớn đến mức chưa bao giờ nó nghĩ đến con số đó, chứ đừng nói là cầm số tiền đó trên tay. Bây giờ tự nhiên nghe Văn Châu đòi chia cho mình mười hai triệu rưỡi, nó hơi mừng mừng nhưng đồng thời cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Nó ấp úng:

- Không ... không được đâu!

Văn Châu nheo mắt:

- Sao không được?

Tiểu Long không thể giải thích tại sao không được. Nó đành nói đại một ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu:

- Tại ... tại còn anh em thằng Nở nữa chi!

Nghe nhắc đến anh em thằng Nở, không chỉ Văn Châu mà cả Quý ròm, nhỏ Hạnh đều thờ mặt ra. Trong bọn, anh em thằng Nở là tội nghiệp nhất. Tụi nó là trẻ mồ côi, ban ngày thằng anh đi đánh giày, nhỏ em đi bán vé số, tối về ngủ tạm bợ trong căn nhà chênh vênh bên bờ kinh Tàu Hủ. So với Tiểu Long, anh em thằng Nở còn nghèo khổ hơn nhiều.

Văn Châu tặc tặc lưỡi:

- Ờ há. Tôi quên mất. Còn thằng Nở và nhỏ Xảo nữa!

Rồi nó vung tay:

- Vậy thì tụi mình sẽ chia tiền làm sáu phần.

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Vẫn còn nhiều lắm. Chia làm sáu, mỗi đứa vẫn có gần mười triệu đồng lận.

Thấy thằng mập cứ bàn lui hoài, Văn Châu bực mình quắc mắt:

- Sao lúc nào bạn Tiểu Long cũng kêu “nhiều, nhiều” mãi thế? Hay là bạn chê tiền của tôi?

Tiểu Long nhăn nhó:

- Không phải thế!

Văn Châu bất bình:

- Chứ tại sao?

- Tại sao hả? Tại ... tại ...

Tiểu Long ấp a ấp úng cả buổi vẫn không nói được hết câu. Thấy bạn bị Văn Châu quay như quay đế, nhỏ Hạnh bất giác động lòng. Nó nhìn Tiểu Long:

- Ý Long đâu có chê tiền của Văn Châu phải không?

Tiểu Long mừng rỡ:

- Ờ, ờ, mình đâu có chê.

- Ý Long muốn nói là mình không có công sức gì mà nhận một số tiền lớn như thế thì áy náy lắm phải không?

- Ờ, ờ, áy náy lắm! – Tiểu Long gật đầu lia lịa, suýt chút nữa nó đã reo lên.

Nhỏ Hạnh lại nheo nheo mắt:

- Ý Long muốn nói bạn Văn Châu có thể giúp đỡ bao nhiêu là người với số tiền này phải không?

- Ờ, ờ, bao nhiêu là người.

- Ý Long muốn nói là ...

Lần này Văn Châu không để cho Tiểu Long và nhỏ Hạnh kẻ tung người hứng nữa. Nó thở phào một cái, cắt ngang:

- Thôi, đủ rồi!

Tiểu Long giật mình nhìn Văn Châu, rồi rít thanh minh:

- Ý của tôi như vậy đấy! Tôi và Hạnh không gạt bạn đâu!

- Tôi đâu có nói các bạn gạt tôi! – Văn Châu chép miệng – Không có các bạn, tôi đã quên khuấy mất bao nhiêu hoàn cảnh cần giúp đỡ.

Văn Châu bấm đốt ngón tay:

- Các làng mồ côi nè, các vùng bị lũ lụt nè, các trường hợp không may nè ...

Quý ròm nãy giờ im lặng, bỗng cười lớn lên tiếng:

- Thế thì bạn phải thay đổi kế hoạch “chia sẻ niềm vui” của mình đi thôi!

Văn Châu phớt lờ lời trêu chọc của Quý ròm. Nó nghiêm nghị gật đầu:

- Bạn Quý nói đúng đấy!

Văn Châu nhú mày một thoàng rồi háng giọng tuyên bố:

- Bây giờ sáu đứa bọn mình mỗi đứa nhận ba triệu, tổng cộng là mười tám triệu. Còn ba mươi hai triệu, tụi mình đóng góp cho các quỹ từ thiện.

Nói xong, nó nheo mắt nhìn Tiểu Long:

- Thế nào hở bạn Tiểu Long? Bạn còn có ý kiến gì nữa không?

Tiểu Long tránh ánh mắt khiêu khích của Văn Châu:

- Vậy cũng được! Nhưng làm thế nào để góp tiền cho các quỹ từ thiện?

- Chuyện đó giao cho Hạnh! – Quý ròm giải đáp ngay – Ba Hạnh là nhà báo, dĩ nhiên biết phải làm thế nào?

Nhỏ Hạnh vui vẻ:

- Ủ, để Hạnh về Hạnh hỏi ba Hạnh!

Sau khi Văn Châu ra về, Quý ròm bắn khoăn nhìn nhỏ Hạnh:

- Hạnh thấy sao hở Hạnh?

- Sao chuyện gì?

- Chuyện mỗi đứa mình tự dưng được nhận ba triệu ấy!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, tặc tặc lưỡi:

- Thực ra Hạnh cũng thấy sao sao ấy! Nhưng Văn Châu đã nhân

nhượng đến mức đó, nếu bọn mình vẫn tiếp tục từ chối, chắc Văn Châu sẽ buồn.

Quý ròm gật đầu:

- Ủ không những buồn mà còn giận nữa!

Nhỏ Hạnh trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Nhưng Quý và Hạnh chỉ nên nhận mỗi người hai triệu thôi. Chia cho anh em thằng Nở mỗi đứa thêm một triệu. Như vậy hai anh em nó sẽ được tất cả là tám triệu.

- Phải đấy! – Tiểu Long vọt miệng – Tôi cũng thế. Tôi cũng nhận hai triệu thôi. Một triệu còn lại giao cho anh em thằng Nở.

- Không được! – Nhỏ Hạnh lắc đầu phản đối – Nhà Long khó khăn hơn nhà bọn này. Long vẫn phải nhận đủ ba triệu.

Mặt Tiểu Long nhăn nhó:

- Nhưng anh em thằng Nở còn khó khăn hơn!

Quý ròm vỗ vai bạn:

- Hạnh đã nói vậy, mà cứ nghe theo đi! Sao lúc này mà hay cãi quá à!th

Bị thằng ròm lên án là “hay cãi”, Tiểu Long đành câm miệng hến. Nó làm thỉnh nhưng bụng nó chẳng thấy thoải mái chút nào.

CHƯƠNG 3

Ngày hôm sau, Văn Châu lại lò dò đi tìm bọn Quý ròm.

- Thế nào hử Hạnh? – Vừa gặp mặt, Văn Châu đã hỏi ngay – Ba của bạn đã bày cho tụi mình cách góp tiền vào các quỹ từ thiện chưa?

- Rồi. Ba Hạnh bảo có thể đem tiền đến nộp tại Ban công tác xã hội của các toà báo. Ở đó người ta tập trung tiền đóng góp của các nhà hảo tâm rồi chuyển đến tận nơi mình muốn giúp đỡ.

- Hay lắm! – Văn Châu hơn hử – Vậy trưa nay tôi đem tờ vé số đi đổi tiền nghe?

- Đừng vội! – Nhỏ Hạnh lật đật ngăn cản – Để Hạnh viết ra một danh sách cụ thể những trường hợp nào cần giúp đỡ đã, sau đó chúng ta còn phải bàn bạc mỗi trường hợp nên giúp bao nhiêu. Xong đâu đấy rồi bạn hãy đi đổi tiền.

Văn Châu gật gù:

- Ờ, phải rồi! Bây giờ mà đổi tiền ra cũng chẳng biết cất ở đâu!

Nhỏ Hạnh là con người nhanh nhẹn. Mới nói buổi sáng, buổi chiều nó đã chia ra một bản danh sách dài ngoằng.

Tiểu Long, Quý ròm và Văn Châu chụm đầu đọc:

- Làng mồ côi SOS.

- Trường khiếm thị Nguyễn Đình Chiểu.

- Trại phong Bến Sắn.

- Đồng bào vùng lũ lụt miền Trung.

-

Văn Châu ngược mắt lên khỏi tờ giấy, chép miệng:

- Tôi thấy trường hợp nào cũng đáng được giúp đỡ ...

Nhỏ Hạnh hắng giọng:

- Bây giờ tụi mình tính xem trường hợp nào cần giúp bao nhiêu.

Bọn trẻ lập tức bàn tán ỏm tỏi.

Văn Châu chọn giải pháp đơn giản:

- Có tám trường hợp, cứ chia đều ra, mỗi nơi bốn triệu là vừa chẵn ba mươi hai triệu.

- Không được! – Quý ròm phản đối – Tôi thấy đồng bào các vùng bị lũ lụt có nhu cầu khẩn cấp hơn, do đó cần được trợ giúp nhiều hơn.

Tiểu Long khịt khịt mũi:

- Quý ròm nói đúng đấy. Những nơi khác cũng cần giúp đỡ nhưng là chuyện lâu dài. Nếu lần sau còn trúng độc đặc nữa, mình sẽ ...

Nhỏ Hạnh tủm tỉm:

- Nếu giải độc đặc mà trúng liên tù tì như thế thì chẳng mấy chốc bọn mình ai nấy đều thành tỉ phú mất!

Câu nói của nhỏ Hạnh làm Tiểu Long đỏ mặt. Nó bẽn lẽn bào chữa:

- Tôi chỉ nói “nếu” chứ bộ!

Quý ròm cần nhẫn:

- Thôi đừng trêu nhau nữa! Các bạn góp ý xem ...

Bọn trẻ lại xúm vào bàn cãi.

Sau một hồi san qua sẻ lại, cả bọn đồng ý tăng khoản đóng góp cho các vùng bị lũ lụt lên thêm một chút.

Chuyện tưởng thế là xong, không ngờ Văn Châu chưa kịp đem tấm vé số đi đổi tiền, ngày hôm sau nhỏ Hạnh đã hót hơ hót hải đi tìm nó:

- Khoan đã Văn Châu ơi!

- Có chuyện gì thế?

Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt:

- Bản danh sách hôm qua mới chỉ nên những trường hợp chung. Còn những cá nhân gặp hoàn cảnh không may nữa ...

Rồi không để Văn Châu hỏi tới, nhỏ Hạnh tuôn ra một hơi:

- Như trường hợp gia đình chú Hà Văn Đậu nè, mẹ bỏ đi chưa về, ba mất sau một tai nạn giao thông, ba đứa con không ai nuôi nấng, mà đứa lớn nhất chỉ mới mười tuổi. Hay trường hợp em Võ Hà, ba mẹ là giáo viên nghèo, em lại mắc khối u ác hiểm không có tiền chữa trị ...

Nhỏ Hạnh kể tới đâu, Văn Châu chớp mắt lia lịa tới đó.

Đội bạn nghỉ lấy hơi, nó liếm môi hỏi:

- Sao bạn biết những chuyện này vậy?

- Hạnh hỏi ba Hạnh. Ba Hạnh còn kể nhiều nhiều nữa, nhưng Hạnh chỉ nhớ chừng đó thôi!

Văn Châu nuốt nước bọt:

- Vậy bạn kê thêm vào bản danh sách của tụi mình đi!

Kế hoạch bổ sung của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm bóp muống móp cả trán:

- Số tiền đóng góp vậy là phải chia nhỏ ra nữa?

Nhỏ Hạnh thở dài:

- Đành vậy chứ sao!

Tiểu Long hiển kế:

- Hay là tôi bớt khoản tiền của tôi lại để chuyển qua cho quỹ từ thiện. Tôi chỉ nhận hai triệu như Hạnh và Quý ròm thôi.

Câu nói của Tiểu Long khiến Văn Châu ngơ ngác:

- Hạnh và Tiểu Long sao lại chỉ có hai triệu? Hôm trước cả bọn đã thống nhất chia mỗi người ba triệu mà.

- Àm ấy là vì Hạnh và Quý mỗi người định chia bớt cho anh em thằng Nở đó mà.

Nhỏ Hạnh bối rối giải thích, mắt len lét nhìn Văn Châu, bụng nơm nớp sợ bạn phật ý.

Nhưng điều nhỏ Hạnh lo lắng đã không xảy ra. Văn Châu không những không phản đối, mà còn gật gù:

- Ủ, anh em thằng Nở quanh năm túng quẫn, chia thêm cho tụi nó là đúng.

Rồi nó vung tay, hùng hồn:

- Cả tôi nữa, tôi cũng chỉ nhận hai triệu như các bạn thôi. Một triệu còn lại tôi sẽ góp vào quỹ từ thiện như bạn Tiểu Long.

Rốt cuộc, bọn trẻ quyết định chỉ giữ lại mười sáu triệu. Trong mười sáu triệu đó, phần anh em thằng Nở đã là tám triệu, còn Văn Châu, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh mỗi đứa hai triệu.

Nhưng số tiền hai triệu đó cũng chưa chịu đứng yên.

Hôm sau vào lớp, thấy thằng Đặng Đạo mặt mày buồn xo, Tiểu Long ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì mà ủ rũ thế hờ mày?

Đặng Đạo không hé môi, làm như nó không nghe Tiểu Long hỏi gì.

- Mẹ mày lại chuyển qua quét chợ ban đêm hờ? – Tiểu Long tiếp tục dán mắt vào mặt bạn.

- Không! – Lần này thì Đặng Đạo mấp máy môi.

- Thế sao trông mày buồn thế?

- Mẹ tao ốm! – Đặng Đạo thở dài.

- Ốm nặng không?

- Không nặng lắm, nhưng ...

- Nhưng sao?

- Nhưng ...

Thấy Đặng Đạo ngập ngừng nửa muốn nói nửa muốn không. Tiểu Long

khịt khịt mũi:

- Mẹ mày hết tiền mua thuốc hỏ?

- Ủ.

- Nhiều không?

Đặng Đạo tặc lưỡi:

- Chừng một, hai trăm ngàn.

Suýt chút nữa Tiểu Long đã vọt miệng “Mày đừng lo! Tao sẽ ...” nhưng nó tụt lại. Nó sợ nhớ cho đến giờ phút này nó vẫn chưa có đồng nào trong tay. Nó không thể hứa vung lên như thế. Tốt nhất là đợi đến khi Văn Châu đem tờ vé số đi đổi, lúc đó nó sẽ giúp mẹ Đặng Đạo tiền mua thuốc.

Nhưng trong lớp không chỉ có Đặng Đạo cần giúp đỡ.

Giờ ra chơi, nhỏ Hạnh bắt gặp Mỹ Linh ngồi thần thờ một mình ngoài hiên.

Mỹ Linh ngồi ở dãy bàn bên kia, thuộc tổ 1 của thằng Tần, lại là học sinh mới chuyển đến đầu năm học, nhỏ Hạnh không chơi thân lắm.

Nhưng không chơi thân không có nghĩa là bỏ mặc bạn ngồi lẻ loi buồn bã.

- Mỹ Linh!

Nhỏ Hạnh bước lại gần, khẽ giọng gọi.

- Gì thế Hạnh?

Mỹ Linh đáp, và khi nó ngược lên, nhỏ Hạnh thấy cặp mắt nó hoe hoe đỏ.

Mỹ Linh dường như cũng chợt nhớ ra điều đó nên vừa ngược lên, nó đã vội quay mặt đi chỗ khác.

Nhỏ Hạnh đặt tay lên vai bạn, dịu dàng hỏi:

- Bạn đang có chuyện buồn hỏ?

Mỹ Linh không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

- Bạn buồn chuyện học tập hử?
- Không phải.
- Hay có bạn nào trong lớp chọc bạn?
- Không.

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Vậy chắc là bạn buồn chuyện gia đình?

Mỹ Linh nín thình làm nhỏ Hạnh thắc mắc quá. Nó nhúu mày:

- Gia đình bạn có chuyện gì vậy?
- Thực ra cũng chả có chuyện gì! – Mỹ Linh do dự một lúc rồi ngập ngừng đáp – Chỉ là chuyện chiếc lọ thôi.

Nhỏ Hạnh tròn xoe mắt:

- Chuyện chiếc lọ?

Mỹ Linh gật đầu:

- Ông mình thích sưu tập những chiếc lọ.

Câu trả lời của Mỹ Linh không khác gì câu đánh đố. Nhỏ Hạnh ngo ngác:

- Thế thì sao?

Mỹ Linh “đánh đố” lần thứ hai:

- Ông mình rất khó tính.
- Rồi sao nữa?
- Cả nhà mình ai cũng sợ ông mình.

Nhỏ Hạnh há hốc miệng:

- Vậy cho nên bạn buồn?

Mỹ Linh lắc đầu:

- Hôm qua trong khi cùng chị giúp việc lau tủ, mình đã đẽnh đoảng làm vỡ một chiếc lọ quý của ông.
- Ra vậy! – Nhỏ Hạnh buột miệng “à” lên một tiếng – Thế là bạn bị ông đánh đòn?

Mỹ Linh thở dài:

- Không. Nghe tiếng “xoảng” vang lên, ông bước vào. Nhìn thấy chiếc lọ bị vỡ làm năm, sáu mảnh, mặt ông trông rất kinh hãi. Ông thét lên giận dữ “Đứa nào? Đứa nào đã làm vỡ chiếc lọ?” Lúc đó hồn vía lên mây, mình không dám thú nhận là mình làm vỡ. Ông nhìn xoáy vào mặt mình “Chính cháu làm vỡ phải không?” Không đủ can đảm gật đầu, mình lấm lét nhìn chị giúp việc ra ý cầu cứu. Thấy mình sợ đến rúm người lại, chị giúp việc động lòng bèn nói đỡ cho mình “Không phải Mỹ Linh đâu, chính cháu làm vỡ đấy” ...

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Chị giúp việc không sợ ông ư?

Cặp mắt Mỹ Linh rơm rớm:

- Chị ấy còn sợ ông hơn cả mình. Nhưng chị ái ngại cho mình nên liều nhận tội thay mình thôi.
- Sau đó thì sao? – Nhỏ Hạnh hồi hộp – Ông có phạt chị ấy không?
- Không. Nhưng ông bắt chị phải đền chiếc lọ. Cả triệu đồng lận.

Nhỏ Hạnh lo lắng:

- Chị ấy tìm đâu ra khoản tiền lớn như thế?
- Chị ấy bảo chị ấy sẽ làm suốt ba tháng không nhận lương.

Mỹ Linh lại sụt sịt:

- Tất cả cũng do mình thôi. Mình hèn nhát nên đã làm khổ chị ấy.

Câu chuyện của bạn khiến nhỏ Hạnh ngẩn ngơ. Nó trầm ngâm lâu thật lâu vẫn chẳng biết phải khuyên gì. Dù thế nào thì mọi chuyện cũng đã

xảy ra rồi.

- Đã mấy lần mình định thú thật với ông nhưng chị ấy ngăn cản! – Tiếng Mỹ Linh lại thút thít vang lên – Chị ấy bảo nếu mình nói ra sự thật, chị ấy sẽ mắc thêm tội lừa dối ông. Như vậy tội chị sẽ nặng gấp mười.

Nhỏ Hạnh cắn môi:

- Chị ấy vờ nói thế thôi. Chị ấy không muốn bạn bị ông phạt đấy.

- Mình cũng nghĩ vậy! – Mỹ Linh quệt nước mắt – Nhưng chị ấy hù mình ghê quá. Chị ấy làm mình sợ.

- Chị ấy hù bạn thế nào?

- Chị ấy bảo đức tính quan trọng nhất của một người giúp việc là sự trung thực. Lỡ tay làm vỡ lọ thì không sao, cùng lắm là đền tiền, chứ nếu chủ nhà phát hiện người giúp việc nói dối thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, có khi chị ấy sẽ bị đuổi việc không chừng.

Mỹ Linh nói tới đâu, cặp lông mày nhỏ Hạnh nhăn tít tới đó. Trong thâm tâm nó vẫn tin chị giúp việc cố tình phóng đại mọi chuyện để Mỹ Linh không dám hê môi về vụ chiếc lọ. Nhưng dù sao những điều chị ấy nói không phải là không có lý. Nếu bây giờ khuyên Mỹ Linh kể hết sự thật với ông, nhỡ ông tức giận buộc chị người làm nghỉ việc thì nó sẽ hối hận vô vàn.

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, nhỏ Hạnh dịu giọng an ủi:

- Thôi, bạn đừng buồn nữa. Để Hạnh nghĩ cách giúp bạn.

Mỹ Linh nắm lấy tay nhỏ Hạnh, giọng cảm động:

- Mình cảm ơn bạn nhiều lắm. Nhưng trong chuyện này, bạn không giúp gì được đâu. Số tiền lớn quá.

Nhỏ Hạnh không nói gì, nó kéo Mỹ Linh đứng dậy:

- Hạnh hy vọng là Hạnh sẽ tìm ra cách. Thôi, tụi mình vào lớp đi!

CHƯƠNG 4

Quý ròm nghe Tiểu Long và nhỏ Hạnh trình bày kế hoạch giúp đỡ Đặng Đạo và Mỹ Linh bằng cặp mắt nheo nheo.

- Thế đấy! – Nó nhún vai, giọng hờn dỗi – Ai cũng có việc để làm, chỉ có thằng còm nhòm còm nhòm này là không!

Giọng điệu của Quý ròm khiến Tiểu Long cảm thấy áy náy quá chừng. Nó cảm thấy có lỗi khi nó giúp Đặng Đạo, nhỏ Hạnh giúp Mỹ Linh trong lúc thằng ròm chẳng có ai để giúp.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, ấp úng phân trần:

- Đó là chuyện tình cò thôi ...

Nhỏ Hạnh phụ hoạ:

- Ủ, chẳng thà không biết hoàn cảnh của bạn bè, biết rồi lẽ nào không giúp.

Quý ròm vò đầu:

- Nhưng làm sao Tiểu Long và Hạnh biết mà tôi không biết? Tôi cũng ngồi trong lớp chứ đâu!

- Tại Quý không để ý đó thôi!

Nhỏ Hạnh đáp bằng giọng bình thường nhưng Quý ròm có cảm giác như một lời trách móc.

Ủ, tính mình xưa nay vốn thờ ơ! Quý ròm giật mình nghĩ. Vì vậy nên mình đã không nhìn thấy những điều Tiểu Long và nhỏ Hạnh nhìn thấy.

Hôm sau vào lớp, Quý ròm quyết tâm tập “để ý”.

Suốt buổi học, cặp mắt nó không ngừng láo liên quét dọc các dãy bàn.

Thái độ kỳ lạ của nó làm thằng Đỗ Lễ ngồi bàn sau không nén được tò

mò:

- Màym tìm cái gì thế hở Quý ròm?

- Ờ, ờ ...

Quý ròm ậm ừ và tiếp tục đảo mắt quanh lớp.

- Đứa nào “chôm” đồ của màym hả?

Đỗ Lễ không kìm được, lại hỏi.

- Ừm ... ừm ...

Hết “ờ, ờ” tới “ừm, ừm” Quý ròm làm Đỗ Lễ thắc mắc quá. Nó bắt chước bạn, đưa mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy gì đặc biệt.

Thằng ròm này nó mắc chứng gì thế nhỉ? Đỗ Lễ nhủ bụng và chán nản không thềm hỏi nữa.

Đỗ Lễ chán nản một thì Quý ròm chán nản mười. Suốt hai tiết học, nó đã quan sát kỹ càng từng đứa bạn nhưng chẳng thấy đứa nào buồn bã hay tỏ ra phiền muộn cả. Đứa nào đứa nấy trông vui như sáo khiến nó hoang mang tợn.

Quý ròm nhất định không chịu thua Tiểu Long và nhỏ Hạnh. Nó phải giúp bạn. Nó phải “chia sẻ niềm vui” cho những bạn bè gặp khó khăn.

Nhưng dường như sáng nay đám bạn của nó cương quyết không chịu gặp khó khăn. Đám bạn quý quai của nó cương quyết không cho nó chia sẻ, cương quyết “tây chay” nó.

Quý ròm buồn tình quá. Giờ ra chơi, nó bước ra sân với bộ tịch ủ rũ đến nỗi Tiểu Long phải giương mắt ếch:

- Màym có chuyện gì buồn hở?

Quý ròm không đáp. Nó đang chán, nghe thằng mập hỏi nó càng chán hơn. Hoá ra sáng nay chỉ có một mình nó buồn. Còn ai nấy đều vui, đều rạng rỡ. Thật chẳng ra làm sao!

Thấy Quý ròm nhất mực làm thinh, lại lặng lẽ lảng ra xa, Tiểu Long chẳng hiểu mô tê gì, liền đi kiếm nhỏ Hạnh:

- Bữa nay thằng ròm nó làm sao ấy.

- Làm sao là làm sao?

- Tôi thấy mặt nó dầu dầu.

- Thế sao Long không hỏi thử xem!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Tôi có hỏi. Nhưng nó không thèm nói, lại bỏ đi tuốt.

- Quý đi đâu?

Tiểu Long quay người một vòng:

- Chẳng biết nữa.

Nhỏ Hạnh nhìn quanh, ngạc nhiên lắm lắm:

- Lạ thật! Quý gặp chuyện gì thế nhỉ?

Tiểu Long và nhỏ Hạnh không biết ngay lúc đó Quý ròm đang đuổi theo thằng Dưỡng ca sĩ.

Chả là trong khi đang chán nản vì không tìm ra đối tượng để giúp đỡ. Quý ròm mắt bỗng sáng trưng khi thấy thằng Dưỡng đang thất thểu lê bước ra sau hè, chân kéo lê xệt đôi săng-đan cũ với chiếc quai sau bị đứt phải buộc lại bằng dây kẽm.

Quý ròm chưa tới nhà Dưỡng bao giờ nhưng nhìn đôi săng-đan tả tơi kia, nó đoán nhà Dưỡng có lẽ khó khăn lắm. Có khi còn khó khăn hơn cả nhà Tiểu Long nữa.

Quý ròm âm thầm đi sau lưng bạn, tặc lưỡi cảm khái “Tội nghiệp nó ghê! Chắc nhà nó nghèo rớt mồng tơi!”

Dưỡng không biết có người đi theo mình. Nó liếc trái liếc phải, không thấy ai liền len lét bước lại bờ rào, vạch quần tè vào gốc bạch đàn sát cọc đậu.

Thằng Dưỡng làm Quý ròm chơi với. Nó bám tò tò theo thằng ca sĩ ôpêra này để mong thủ thỉ tâm tình và dò hỏi nỗi khổ tâm ẩn náu đâu đó trong lòng bạn. Đang xúc động dạt dào, thấy Dưỡng tè bậy, Quý ròm

cảm thấy hụt hẫng quá. Một tay bịt mũi, một tay che mắt, Quý ròm rên rỉ thảm thiết:

- Mà làm gì thế hở Dương?

Bất thần bị bắt quả tang, Dương giật bắn người. Nó vội vàng “chỉnh đốn y phục”, bối rối quay lại:

- Ờ ... ờ ...

Dương tên tò đáp, mặt đỏ lựng.

Quý ròm buông tay xuống:

- Sao mà không vào nhà vệ sinh mà vãi ra đó?

Dương cười gượng gạo:

- Tụi nó chui vô đó đông quá.

- Mà làm thế là không được!

Quý ròm ra oai, trong một thoáng nó tưởng nó là lớp phó trật tự Minh Vương.

- Mà đừng nói cho ai biết nhé?

Dương cất giọng năn nỉ, vừa nói nó vừa bước lại gần Quý ròm.

Khi Dương vừa cất bước, nó lại kéo lê xệt đôi săng-đan. Quai sau bị đứt, phải buộc lại, nhưng xem ra vẫn còn lỏng xà lỏng xạch.

Quý ròm nhìn lom lom xuống chân bạn, quên ngay nhiệm vụ giáo dục kẻ vi phạm trật tự vệ sinh công cộng. Nó sức nhớ đến mục đích chính của cuộc theo dõi:

- Xỏ đôi săng-đan này, đi đứng thế quái nào được hở mà!

Dương không nói không rằng, lặng lẽ rút đôi săng-đan ra lót dưới mông rồi ngồi phệt xuống cỏ, dựa lưng vào tường. Đoạn, nó nhăn nhó đưa tay bóp bóp hai bàn chân trần.

Quý ròm hừ mũi:

- Mà cứ kéo lê đôi săng-đan sắp hỏng này, làm sao không đau chân

được!

Nó vung tay, hào phóng:

- Nếu mày chưa có tiền, tao sẽ mua cho mày một đôi giày mới.

Quý ròm thốt với giọng hả hê sung sướng. Rốt cuộc nó cũng tìm ra được đối tượng để giúp đỡ. Thằng Dưỡng tuy là chúa tè bậy, nhưng dù sao cũng đang gặp khó khăn. Mà khó khăn của Dưỡng không dễ gì nhìn thấy. Phải tinh ý như nó mới hòng phát hiện được nhà thằng Dưỡng nghèo mạt rệp. Quý ròm phục mình quá. Càng nghĩ càng phục. Tiểu Long và nhỏ Hạnh còn lâu mới hiểu được hoàn cảnh đáng thương của Dưỡng.

Thấy Dưỡng không phản ứng trước đề nghị của mình, mãi cảm cúi bóp chân, Quý ròm cao giọng nhắc:

- Tao sẽ mua tặng mày một đôi giày mới để mày đi nhé?@

Dưỡng ngược lên, giọng cảm động:

- Sao tự dung mày tốt với tao thế?

- Sao lại tự dung! – Quý ròm tự ái quá xá, nó uốn ngược – Xưa nay tao luôn tốt với bạn bè, chỉ tại mày không để ý đó thôi.

Dưỡng chớp chớp mắt:

- Cảm ơn mày. Nhưng hiện nay tao chưa cần.

- Mày đừng ngại! – Quý ròm ân cần – Chỗ bạn bè với nhau ...

Dưỡng không để Quý ròm nói hết câu:

- Tao có ngại gì đâu. Nhưng ba tao vừa mua cho tao hai đôi giày mới. Giày Ý đang hoàng. Kẹt nổi, một đôi thì rộng, một đôi thì chật. Hôm qua tao xỏ đôi chật đi học nên hôm nay mới đau chân ấy chứ!

Giải thích của Dưỡng làm Quý ròm choáng váng. Hoá ra nhà thằng Dưỡng đâu có nghèo như nó nghĩ. Mua một lúc những hai đôi giày, lại là loại giày đắt tiền như thế, hẳn nhà nó giàu sụ.

- Sáng nay ba tao đem hai đôi giày đi đổi nên tao phải mang tạm đôi săng-đan cũ xì này.

Tiếng thằng Dưỡng tiếp tục vang lên bên tai khiến Quý ròm nhăn mặt. Nó có cảm giác thằng này đang nhạo báng nó.

- Thế thì thôi! – Cuối cùng, Quý ròm thở ra – Vậy mà tao cứ tưởng mày không có tiền mua giày mới.

Dưỡng không nhận thấy vẻ mặt xuôi xị của bạn, giọng vẫn hơn hớn:

- Chừng nào ba tao đem hai đôi giày về, tao sẽ tặng cho mày một đôi. Mày tốt với tao chẳng lẽ tao không biết tốt lại với mày.

Dưỡng không biết Quý ròm đang dở cười dở khóc. Nó đứng lên, vỗ vai thằng ròm:

- Mày không được từ chối đấy nhé! Mày không nhận là tao giận đấy!

Dưỡng đi một đôi xa rồi, Quý ròm vẫn chưa hết bàng hoàng. Nó đứng chôn chân trên bãi cỏ sau hè, mặt dài ra như quả dưa leo.

CHƯƠNG 5

Sau vụ giúp đỡ bất thành kia, Quý ròm không còn tin vào óc nhận xét của mình nữa. Quý ròm được xưng tụng là “thần đồng toán” nhưng “thần đồng toán” lại không quen giải những “bài toán cuộc đời”.

Đến lớp, nó vẫn bí mật quan sát đám bạn nhí nhố của mình nhưng lòng dạ đã hoang mang lắm. Bây giờ thì nó chả biết đưa nào cần giúp đỡ, đưa nào không. Cứ mỗi lần liếc xuống đôi giày Ý mới tinh đang mang trong chân, Quý ròm lại thấy ngượng ngượng làm sao. Nó định đi giúp đỡ người ta, loay hoay thế nào rồi cuộc nó lại hoá thành người được giúp đỡ.

Thằng Dưỡng đã tuyên bố rồi, nếu Quý ròm không nhận đôi giày thì nó sẽ giận. Nó sẽ nghỉ chơi với Quý ròm. Vì thế mà Quý ròm đành bấm bụng nhận lấy, dù đôi giày nó đang đi còn mang được ít nhất là sáu tháng nữa.

Quý ròm nhận giày nhưng không mang ngay. Nó cất trong tủ, đợi chừng nào đôi giày cũ hết đi được, mới lấy ra.

Nhưng thằng Dưỡng vẫn không hài lòng. Hai ngày liền thấy thằng ròm vẫn mang đôi giày cũ, Dưỡng hỏi giọng phật ý:

- Đôi giày kia đâu hở mày?

- Tao cất rồi.

- Sao mày không mang?

Quý ròm nhìn xuống chân:

- Đôi này vẫn còn tốt mà.

Dưỡng chớp mắt:

- Thì một ngày mang đôi này một ngày mang đôi kia. Tao có kêu mày liệng đôi này đi đâu.

Quý ròm chưa kịp đáp, Dưỡng đã hừ mũi:

- Mày chê đôi giày của tao chứ gì?

- Bậy!

- Chứ gì nữa! Nếu không phải thế sao mày không thềm xỏ chân vào?

- Thôi được, xỏ thì xỏ!

Quý ròm đáp bằng giọng xui lơ và ngày hôm sau nó đến lớp bằng đôi giày Dưỡng tặng.

Quý ròm mang giày mới mà bụng rầu muốn chết. Rầu nhất là thấy thằng Bá đội chiếc nón cũ mềm, nó không dám mở miệng hỏi. Nó sợ thằng Bá đang có hai chiếc nón mới ở nhà, sẽ đòi tặng cho nó một cái. Nó không muốn lần thứ hai từ người đi giúp đỡ hoá thành người được giúp đỡ.

Rốt cuộc, mấy ngày tập tành “để ý” của Quý ròm chẳng đạt được một kết quả gì.

Nhỏ Diệp không hiểu được tâm sự của ông anh nên thấy Quý ròm đi học về với bộ mặt dàu dàu, liền tò mò hỏi:

- Bữa nay anh làm bài không được hử?

- Sao mày lại hỏi thế?

- Tại em thấy anh buồn buồn.

- Đâu phải tao buồn chuyện đó.

- Chứ anh buồn chuyện gì? Hay anh nghịch trên lớp bị thầy cô phạt?

Quý ròm hừ giọng:

- Mày đừng nói mò. Tao chưa bao giờ bị phạt. Chỉ toàn được khen.

Đang bực bội, chợt này ra một ý, Quý ròm liền dụ giọng:

- Diệp nè.

- Gì hử anh?

- Trong lớp mà ầy mà.
- Trong lớp em sao?
- Mà có thấy đứa nào nghèo xác nghèo xơ không vậy?

Nhỏ Diệp ngạc nhiên:

- Anh hỏi chuyện đó làm gì?

Quý ròm nhăn nhó:

- Thì mà cứ trả lời tao đi đã!

Nhỏ Diệp bóp trán:

- Anh đợi em một chút! Để em nhớ xem!

Quý ròm ngồi xuống ghế, mắt dán vào mặt nhỏ em, khoanh tay chờ đợi. Nó đã tính rồi. Giúp đỡ người nghèo không nhất thiết phải giúp đỡ bạn bè cùng lớp. Lớp nó chỉ có Đặng Đạo và Mỹ Linh là gặp khó khăn, nhưng Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã nhanh tay “xí phần” trước rồi. Ngoài hai đứa này ra, dường như không còn đứa nào thực sự cần giúp đỡ. Nếu vậy, mình có muốn “chia sẻ niềm vui” cũng chẳng được! Quý ròm nghĩ vậy và nó quyết định tìm kiếm đối tượng trong lớp của nhỏ Diệp.

Nhưng nhỏ Diệp là con nhỏ chả ra làm sao. Nó nghĩ lâu thật lâu khiến ông anh nó sốt cả ruột.

Quý ròm nhấp nha nhấp nhồm một hồi, không nén được, bèn giục:

- Mà nghĩ gì lâu lắc thế?
- Anh chờ em một chút!

Quý ròm lại chờ một chút. Rồi lại nhăn nhó:

- Một chút qua lâu rồi Diệp ơi!

Nhỏ Diệp nhìn ông anh, lắc đầu:

- Em chả nhớ được gì cả.
- Là sao?

- Là em chẳng biết trong lớp em có đứa nào nghèo xác nghèo xơ như anh hỏi không chứ sao!

- Thế mà cũng bày đặt nghĩ với ngợi!

Quý ròm càu nhàu. Nó nhìn nhỏ Diệp, hất hàm:

- Ngày mai đi học, mày dò xét kỹ xem nhé! Tao tin thế nào mày cũng tìm ra những đứa nhà nghèo trong lớp mày.

- Nhưng để làm gì? – Nhỏ Diệp thắc mắc, nó không hiểu tại sao ông anh ròm của nó lại nhờ nó một chuyện lạ lùng như thế.

- Để làm gì hở? – Quý ròm tặc lưỡi – Để ... để cứu trợ ấy mà.

- Cứu trợ? – Đôi môi nhỏ Diệp vẽ thành hình chữ O.

- Ủ, cứu trợ! – Quý ròm chớp mắt – Hôm qua có một đoàn công tác xã hội đến trường tao. Họ nhờ tụi tao điều tra về những người có hoàn cảnh khó khăn rồi báo lại cho họ biết ...

Quý ròm phịa chuyện y như thật. Nhỏ Diệp nghệt mặt nghe, rồi gật gù:

- Hèn gì anh cứ hỏi mãi về chuyện đó! Được rồi, sáng mai vô lớp em sẽ tìm hiểu xem bạn nào cần giúp đỡ. Rồi sẽ cho anh hay.

Quý ròm mừng rơn:

- Nhanh nhanh lên nhé!

- Ủ, nhanh nhanh.

Nhỏ Diệp không phải đứa quen hứa suông. Nó nói “nhanh nhanh” và trưa hôm sau, vừa về đến nhà là nó lật đật đi tìm Quý ròm:

- Em điều tra ra bạn nào nghèo nhất lớp em rồi.

- Đứa nào vậy?

- Nhỏ Oanh.

Quý ròm giật thót:

- Nhỏ Oanh em Tiểu Long ấy hở?

- Ủ.

Kết quả điều tra của nhỏ Diệp làm Quý ròm muốn khóc thét. Tưởng sao, nhỏ Oanh là em gái của Tiểu Long. Mà Tiểu Long cũng như nó, nghĩa là đang có một số tiền lớn. Và thằng mập cũng đang tích cực tìm các đối tượng khó khăn để giúp đỡ.

Nhỏ Diệp không hiểu được sự ngoắt ngoéo bên trong đó nên thấy Quý ròm xui lơ khi nghe “báo cáo” của mình, nó tròn xoe mắt:

- Bộ anh không tin em hở?

- Tin chứ! – Quý ròm hồ hững đáp – Gia cảnh Tiểu Long tao còn lạ gì!

Nhỏ Diệp nhìn ông anh lom lom:

- Tin sao trông anh uể oải thế?

Quý ròm chép miệng:

- Tại vì tao tưởng mày nói đùa nào. Chứ nhỏ Oanh thì tao đã nghĩ tới trước đó rồi. Hôm qua tao muốn nhờ mày tìm hiểu là tìm hiểu đứa khác cơ!

Nhỏ Diệp sốt sắng:

- Được rồi! Để ngày mai em sẽ dò hỏi kỹ lần nữa xem!

- Ủ, nhanh nhnh lên nhé!

Quý ròm lặp lại lời nhắc nhở hôm qua. Đến nay nó đã sốt ruột lắm rồi. Đã mấy ngày trôi qua mà nó vẫn chưa tìm ra được đứa nào để “chia sẻ niềm vui”.

Lần này, Quý ròm chẳng đặt nhiều hy vọng vào nhỏ Diệp. Nó nghĩ tự mình tìm kiếm vẫn hơn.

Nhưng làm sao để tìm kiếm? Làm sao để biết được bạn nào trong lớp có hoàn cảnh khó khăn? Xưa nay, Quý ròm chỉ biết mỗi trường hợp của Đặng Đạo. Đặng Đạo nhà nghèo, mẹ nó là công nhân vệ sinh, ngày ngày phải theo xe rác đi quét chợ. Nhưng Đặng Đạo đã được Tiểu Long “đỡ đầu”. Thằng mập “ngốc tử” lần này đã tỏ ra nhanh nhẹn hơn nó.

Quý ròm nghĩ mãi, nghĩ mãi, vẫn chưa biết nên bắt đầu cuộc điều tra từ

đâu. Mấy hôm nay, vào lớp nó đã cố tâm quan sát, nhưng chẳng ăn thua gì.

Có lẽ phải đến nhà từng đứa! Cuối cùng, Quý ròm tắc lưỡi nghĩ. Có như thế mới biết được nhà đứa nào khó khăn, túng bấn. Còn ở trên lớp thì chịu. Quý ròm mếu xệch miệng khi nhìn xuống đôi giày Ý dưới chân.

Thằng Phước không hiểu được dự định của Quý ròm nên tròn xoe mắt khi nghe thằng này đòi ghé nhà nó chơi:

- Mà nói thật đấy hờ?

- Ủ. Tao muốn ghé thăm nhà mày.

Phước chưa hết ngạc nhiên:

- Sao tự dưng mày muốn ghé thăm nhà tao?

Quý ròm khịt mũi:

- Bạn bè ghé thăm nhà nhau là chuyện bình thường sao suốt mấy năm nay mày không ghé, bây giờ lại đòi ghé?

- Ờ, ờ ...

Thằng Phước hỏi khó quá xá, Quý ròm phải “ờ, ờ” cả buổi mới nghĩ ra câu trả lời:

- Tại vì ... tại vì mấy năm trước tao bận quá.

Câu trả lời của Quý ròm chẳng làm Phước thỏa mãn tí ti nào. Nhưng thấy thằng ròm có vẻ phật ý trước những thắc mắc liên tục của nó, Phước đành chẹp miệng:

- Ủ, ghé thì ghé!

Phước nói thêm:

- Nhưng nhà tao không có gì ngon để đãi mày đâu đấy.

Quý ròm đập tay lên vai bạn:

- Tao ghé là để biết nhà mày chứ đâu phải để ăn uống.

Nhà thằng Phước không có món ngon vật lạ thật. Chiều, đến nhà

Phước, Quý ròm ngồi dòm quanh, chẳng thấy tủ lạnh nằm đâu.

- Nhà mày không có tủ lạnh hở?

- Ủ.

- Thế nhà mày có máy giặt không?

- Không.

- Thế nhà mày có ti-vi không?

Quý ròm hỏi như thế nó là chuyên viên điều tra xã hội học. Chỉ thiếu mỗi khoản lấy giấy bút ra cặm cụi ghi chép thôi.

Phước vẫn vô tâm:

- Ti-vi thì có.

Quý ròm đảo mắt:

- Sao tao không thấy?

Phước chỉ tay vô nhà trong:

- Ba mẹ tao đặt ti-vi trong phòng ngủ. Mẹ tao bảo tối lên giường nằm xem ti-vi mau buồn ngủ lắm.

- Ti-vi nhà mày là ti-vi màu hay ti-vi đen trắng vậy? – Quý ròm tiếp tục dò hỏi.

- Ti-vi màu chứ.

Phước đáp. Nó chợt nhìn Quý ròm lom lom:

- Ủa, làm gì mày hỏi kỹ vậy?

- Ờ, ờ, tao hỏi cho biết vậy thôi.

Quý ròm bối rối đáp, bụng nghĩ: Nhà thằng Phước không giàu nhưng cũng không đến nỗi nghèo mạt rệp. So với nhà Tiểu Long, nhà Phước khá hơn. Nhà Tiểu Long chỉ có ti-vi đen trắng, mấy năm nay vẫn chưa đổi được.

Quý ròm lại hỏi:

- Ba mẹ mày đâu rồi?
- Ba mẹ tao đi dự đám cưới, tối mới về.
- Thế mày là con một hử?
- Tao còn một đứa em gái nữa. Nó đi học thêm rồi.

Thấy không còn dịp gì để dò xét nữa, Quý ròm đứng dậy:

- Thôi, tao về nhé!

Lời cáo từ đột ngột của Quý ròm khiến Phước ngẩn ngơ. Nó không hiểu thằng ròm ghé thăm nhà nó với mục đích gì mà vừa bước vào nhà đã hỏi chuyện tía lia, rồi không kịp nhấp miếng nước nào đã lật đật bỏ về.

- Sao mày về vội thế? – Phước chớp mắt – Ở chơi tí đã!

Quý ròm tặc lưỡi, vừa nói nó vừa bước ra cửa:

- Hôm khác tao sẽ ở chơi lâu hơn! Hôm nay tao phải về đi công chuyện với ba tao. Tí nữa tao quên bég mất.

Phước đực mặt nhìn theo bạn, bụng bán tín bán nghi. Nhưng thấy Quý ròm nêu ra lý do quá xá chính đáng, nó không tiện bắt bẻ, chỉ lẩm bầm: Thằng ròm này bữa nay nó mắc chứng gì vậy hả?

Thằng Cung cũng thắc mắc y như Phước, khi ngày hôm sau Quý ròm đòi nó dắt về nhà chơi. Rồi cũng như Phước, họa sĩ Cung bị Quý ròm đặt ra hết câu hỏi này đến câu hỏi khác và trong lúc nó sắp xỉu vì phải trả lời liên tù tì hàng đống câu hỏi không đâu vào đâu của bạn thì dùng một cái, Quý ròm thành linh đứng lên nói lời từ giã rồi nhanh chân vọt mất.

Sau thằng Cung, đến Quang sút. Sau Quang sút, đến thằng Tần. Cứ thế Quý ròm ghé thăm lòng vòng hết nhà đứa này đến nhà đứa khác, trừ những đứa nó đã biết rõ gia cảnh và từng ghé chơi trước đó như nhà thằng Lâm hay nhà thằng Đỗ Lễ.

Rốt cuộc, sau khi đi hết một vòng, nó trở về ngôi bệt trước hiên nhà, buồn bã rút ra kết luận: Không nhà đứa nào nghèo bằng nhà Tiểu Long!

À quên, còn một đứa. Đó là Quới Lương. Nghĩ đến Quới Lương, đang

xiu như bún, Quý ròm nhanh chóng lấy lại sự phấn chấn. Thế là cuối cùng nó cũng tìm ra được một đối tượng để “chia sẻ niềm vui”. Cuối cùng nó cũng chứng minh được nó không thua kém gì Tiểu Long và nhỏ Hạnh trong việc giúp đỡ bạn bè.

Năm ngoái nếu không có sự giúp đỡ nhiệt tình của cô Trinh chủ nhiệm, Quới Lương đã nghỉ học từ đời tám hoánh. Từ ngày mẹ Quới Lương mở quán bán xôi chè, nhà nó đỡ chật vật hơn chút đỉnh, nhưng vẫn chưa thể gọi là thoát khỏi cảnh nghèo.

Chiều hôm đó, Quý ròm mò đến nhà Quới Lương.

Nhà Quới Lương ở xa, lại ở trong một hẻm sâu, lăm góc ngách chẳng chịt, bình thường nghĩ tới chuyện ghé nhà thằng này, Quý ròm đã thấy nản.

Nhưng hôm nay nó hăng hái tợn. Chân bước thoăn thoắt, nó vừa đi vừa huýt sáo miệng, chẳng mấy chốc đã vượt qua khỏi căn nhà gỗ cửa xanh của bà Ba bán cháo lòng, lảng giềng của Quới Lương.

Quới Lương đang phụ mẹ bung xôi cho khách, thoáng thấy bóng người bước vào, liền đơn đả:

- Mời anh ngồi ...

Đang hăm hờ mời chào, miệng nó bỗng há hốc:

- Mà đi đâu vậy hờ Quý ròm?

Quý ròm cười hì hì:

- Tao ghé đây ăn xôi chè không được hờ?

Rồi quay sang mẹ Quới Lương, Quý ròm lễ phép:

- Chào bác ạ.

- Chào cháu. Cháu đến chơi với Quới Lương hả?

Đang bới xôi vào đĩa, mẹ Quới Lương ngừng tay, niềm nở đáp lời Quý ròm.

Quới Lương giới thiệu bạn bằng giọng hãnh diện:

- Bạn Quý là “thần đồng toán” của trường con đó mẹ.

Trên cõi đời này, bất cứ bậc làm cha làm mẹ nào cũng muốn con mình kết bạn với những đứa trẻ học giỏi. Vì những đứa trẻ học giỏi thường là những đứa trẻ ngoan. Tâm lý đó đã có từ xưa. Chả thế mà ông bà dạy “Chọn bạn mà chơi”, rồi sợ con cháu khù khờ không hiểu tại sao phải chọn bạn làm chi cho cực, ông bà bèn sốt sắng giải thích: “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”.

Mẹ Quói Lương cũng vậy. Bà vui vẻ nói với con:

- Thôi, con chơi với bạn đi. Để Hưng Vinh phụ mẹ được rồi.

Hưng Vinh là em Quói Lương. Thằng nhóc khoảng mười một, mười hai tuổi, mặt mày giống anh nó nhưng nom ít ngổ ngáo hơn, tháng nào cũng được xếp hạng học sinh giỏi. Vì vậy năm ngoái, lúc gia đình lâm cảnh túng bấn, buộc phải bấm bụng cho một đứa đi làm, mẹ Quói Lương quyết định đưa nghỉ học là Quói Lương.

Hưng Vinh nhìn Quý ròm, tươi cười lễ phép:

- Hai anh trò chuyện đi, một mình em phụ mẹ được rồi!

Quói Lương kéo Quý ròm lại góc nhà, thắc thỏm hỏi:

- Mày kiếm tao có chuyện gì không?

- Không! Tao ghé chơi thôi.

- Xạo đi mày! – Quói Lương cau mày – Tự đứng lại ghé chơi!

- Thật mà, tao chỉ ghé chơi! – Quý ròm đảo mắt nhìn quanh – Với lại tao cũng muốn biết dạo này mẹ mày làm ăn buôn bán ra sao.

Quói Lương như không tin vào tai mình. Nó nhướn mắt:

- Chà mày vào ban công tác xã hội của trường tự bao giờ thế?

Quý ròm phớt lờ lời giễu cợt của bạn, bụng âm thầm đánh giá: Nhà Quói Lương chẳng khác hơn trước bao nhiêu, trong nhà chẳng sắm sửa thêm được đồ đạc gì mới. Kết luận xong, nó gio tay:

- Tao về nhé!

Sự cáo từ vội vã của Quý ròm khiến Quới Lương chưng hửng. Trong khi nó đang đứng trơ ra vì sửng sốt, chưa kịp có phản ứng gì, Quý ròm đã kịp chào mẹ nó và chuồn thẳng.

CHƯƠNG 6

Nghe nói mình sẽ có những tám triệu, thằng Nở và nhỏ Xảo kinh ngạc đến há hốc miệng. Mặc dù không biết đích xác tám triệu là bao nhiêu, nhưng chúng biết đó là số tiền rất lớn.

- Tiền ở đâu ra vậy hở anh Quý? – Nở rụt rè hỏi.

- Văn Châu trúng số độc đắc, tới năm mươi triệu lận. Thế là bọn mình đưa nào cũng có phần.

Nhỏ Xảo chớp mắt:

- Thế anh Quý có biết số tiền tám triệu lớn cỡ nào không?

Nếu nhỏ Xảo hỏi câu này cách đây vài ngày, chắc chắn Quý ròm sẽ ú ớ. Nhưng bữa nay thì Quý ròm chả coi thách mắc này vào đâu. Nó ưỡn ngực, oai phong:

- Biết chứ sao không! Tám triệu là số tiền có thể mua được tám mươi con gấu bông, bốn ngàn ổ bánh mì kẹp thịt, bốn ngàn chai Coca Cola, tám ngàn que kem ...

Mắt nhỏ Xảo tròn xoe:

- Ôi, nhiều đến thế ư?

- Ừ, nhiều lắm.

Nhỏ Xảo lập tức quay sang anh nó, reo ầm:

- Ôi, thế là anh em mình giàu to rồi!

Thằng Nở nhìn chăm chăm Quý ròm, cẩn thận hỏi lại:

- Anh bảo tám triệu có thể mua được bốn ngàn ổ bánh mì kẹp thịt hở?

- Ừ, bốn ngàn ổ.

- Nếu không mua bánh mì có thể mua được bốn ngàn chai Coca Cola

hở?

- Đúng vậy.

Nó vẫn tiếp tục:

- Nếu không mua bánh mì và Coca Cola thì mua được tám ngàn que kem hở?

- Ủ! – Quý ròm ngạc nhiên – Mà làm gì mà hỏi kỹ thế?

Nó bẽn lẽn:

- Em chỉ hỏi cho rõ thế thôi.

Nở bảo hỏi cho rõ. Nhưng nó không hề nhắc gì đến mấy con gấu bông.

Quý ròm không để ý đến chi tiết đó. Nên ngày hôm sau gặp lại anh em thằng Nở, Quý ròm cười hỏi:

- Tụi mày đã định làm gì với số tiền kia chưa?

- Rồi.

- Thế tụi mày định làm gì?

- Tụi em ... tụi em ...

Thấy Nở ấp a ấp úng, Quý ròm nheo mắt:

- Tụi mày định mua nhà hở?

- Không. Tụi em ở như vậy cũng tạm được rồi.

- Hay tụi mày định gửi tiền vô quỹ tiết kiệm?

- Dạ! – Nở gật đầu – Em cũng định như vậy. Nhưng em chỉ gửi hai, ba triệu thôi. Số tiền còn lại ...

Quý ròm gật gù:

- Sẽ mua quần áo, xe đạp, bánh trái ...

- Không! – Nở lắc đầu – Em sẽ mua bánh mì, nước ngọt, mua kem cho tụi bạn em.

Quý ròm ngo ngác:

- Tụi bạn mày là ai?

Nhỏ Xảo đáp thay anh:

- Nhóm trẻ đường phố Lửa Hồng đó.

- À, tao nhớ rồi! – Quý ròm reo lên – Nhóm Lửa Hồng tức là tụi thằng Thái, thằng Ba Lá ... ở Vũng Tàu đấy hử?

- Dạ! – Mắt Nở sáng lên – Tụi nó được ăn bánh mì kẹp thịt và uống nước ngọt suốt một tuần chắc thích lắm.

Anh em thằng Nở làm Quý ròm cảm động quá đỗi.

Anh em nó nghèo rớt mồng tơi, bọn Quý ròm phải nhường thêm phần mình cho tụi nó, những mong tụi nó sẽ bớt được phần nào vất vả. Nào ngờ vừa nghe nói có tiền, dù chưa cầm được đồng nào trong tay, anh em nó đã nghĩ ngay đến chuyện san sẻ cho những người cơ cực khác. Hai đứa này tốt ghê! Quý ròm bâng khuâng. Lúc này nó chỉ mong Văn Châu đem tờ vé số đi đổi tiền cho lẹ. Để tụi nó mang tiền đến đóng vào quỹ từ thiện ở toà báo. Để Tiểu Long có thể giúp tiền thuốc thang cho mẹ Đặng Đạo. Để nhỏ Hạnh giúp cho chị người làm nhà Mỹ Linh có tiền đền chiếc lọ quý. Và để anh em thằng Nở có cơ hội giúp cho những đứa bạn khó khăn của nó trong nhóm Lửa Hồng.

Rồi cả nó nữa, nó cũng cần “chia sẻ niềm vui” với thằng Quói Lương.

Nhỏ Diệp không hay biết về kế hoạch của ông anh. Nên vừa đi học về, nó đã hí hửng khoe:

- Anh Quý ơi, em điều tra ra rồi!

Quý ròm quên bẵng chuyện mình tiếp tục nhờ vả nhỏ em, trố mắt hỏi lại:

- Điều tra gì cơ?

- Điều tra xem trong lớp em nhà bạn nào nghèo xác nghèo xơ ấy mà.

- À, là nhỏ Oanh em Tiểu Long chứ gì?

- Xì! – Nhỏ Diệp chun mũi – Nhỏ Oanh thì nói làm gì. Em vừa phát hiện

ra một bạn khác cơ.

Quý ròm tò mò:

- Ai vậy?
- Anh không biết bạn này đâu. Nhưng nhà bạn ấy nghèo lắm.
- Nghèo hơn nhà Tiểu Long không?
- Nghèo hơn.
- Thế bạn này tên gì?
- Bạn ấy tên Vinh.
- Tên Vinh hử? Thế ba mẹ bạn Vinh làm nghề gì?

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Ba bạn Vinh mất lâu rồi. Mẹ bạn ấy phải bán xôi chè nuôi hai anh em ăn học.

Quý ròm nhú mày:

- Mẹ nó bán xôi chè hử?
- Dạ.

Quý ròm ngò ngợ:

- Thế nó là con trai phải không?
- Dạ.

Quý ròm thở đánh thượt:

- Tao biết rồi. Nó là thằng Hưng Vinh.

Quý ròm làm nhỏ Diệp trợn tròn mắt:

- Ôi, sao anh biết?
- Anh nó học cùng lớp với tao. Anh nó tên là Quói Lương.
- Lạ thật đấy! – Nhỏ Diệp reo lên – Thế mà đến hôm nay em mới biết.

Đâu chỉ có nhỏ Diệp bất ngờ trước chuyện này. Ngay cả Quý ròm cũng không tài nào nghĩ ra thằng Hưng Vinh lại học chung với nhỏ Diệp.

Năm ngoái, lúc nhỏ Diệp còn học ở trường tiểu học Hòa Mi, chắc chắn trong lớp nó không có đứa nào là Hưng Vinh. Năm nay lên lớp sáu, nhỏ Diệp chuyển qua trường Phù Đồng và tình cờ gặp em thằng Quói Lương tại đây.

Quý ròm đoán vậy, và thất vọng thở một hơi dài:

- Tưởng ai chứ nhà thằng Quói Lương thì tao đã ghi vào danh sách lâu rồi.

Quý ròm làm nhỏ Diệp cực hứng quá xá. Nó phụng phịu:

- Anh kêu em điều tra nhưng khi em điều tra thì anh toàn bảo là anh đã biết trước cả rồi.

Quý ròm nhún vai:

- Tao biết trước thì tao bảo là biết trước chứ sao! Ai bảo mày không tìm ra đứa nào khác ngoài nhỏ Oanh và thằng Hưng Vinh chi!

- Được rồi! – Nhỏ Diệp mím môi! – Ngày mai em sẽ cố thêm lần nữa. Anh đợi em nhé!

Quý ròm mỉm cười:

- Ủ, mày cố đi! Tao sẽ đợi!

Quý ròm miệng nói chờ đợi nhưng bụng đã nôn nao lắm.

Hôm sau gặp Văn Châu, nó hỏi ngay:

- Thế chừng nào bạn mới đem tờ vé số đi đổi tiền hả Văn Châu?

- Tôi cũng chưa biết.

Quý ròm ngạc nhiên:

- Sao lại chưa biết.

- Tôi còn phải chờ Hạnh.

- Chờ Hạnh? – Quý ròm nhieu mà – Chờ Hạnh để làm gì?
- Hạnh bảo chờ Hạnh bổ sung danh sách những trường hợp không may ...

Quý ròm vò đầu:

- Trời đất, cần gì phải chờ. Cứ lãnh tiền ra trước, rồi bổ sung danh sách sau cũng được vậy.

Văn Châu giải thích:

- Hạnh bảo nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng, khi có tiền trong tay tại mình sẽ lúng túng.
- Hạnh học tính cẩn thận từ bao giờ thế nhỉ! – Quý ròm nhăn như bị – Thậ cứ y như bà cụ non.

Khi nói như vậy, Quý ròm không biết Văn Châu còn cẩn thận hơn cả nhỏ Hạnh.

Hôm sau, khi cả bọn nhất trí với bản danh sách bổ sung do nhỏ Hạnh đem tới, Tiểu Long mỉm cười nhìn Văn Châu:

- Bây giờ bạn Văn Châu có thể đổi tiền được rồi đấy! Thì Văn Châu bỗng dưng lắc đầu:
- Chưa được đâu.
- Sao chưa được? – Quý ròm trố mắt.

Văn Châu chậm rãi:

- Tôi còn phải chuẩn bị kế hoạch riêng của tôi đã.
- Kế hoạch riêng?

Lần này không chỉ Quý ròm mà cả nhỏ Hạnh lẫn Tiểu Long đều vọt miệng hỏi.

- Ừ! – Văn Châu thủng thỉnh – Theo như các bạn nói thì Tiểu Long giúp Đặng Đạo, Hạnh giúp Mỹ Linh, Quý ròm giúp Quới Lương, ngay cả anh em thằng Nở cũng có kế hoạch san sẻ phần ăn thức uống cho đám bạn của chúng, chẳng lẽ tôi không có kế hoạch riêng của mình?

Rồi nhìn nhỏ Hạnh, Văn Châu cười cười nhại lại câu nói của bạn:

- Nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng, khi có tiền trong tay tụi mình dễ sinh ra lúng túng lắm!

CHƯƠNG 7

Lập một kế hoạch riêng, điều đó Văn Châu mới nghĩ ra đây thôi. Đây là do nó bắt chước các bạn nó.

Các bạn nó đưa nào cũng tìm ra đối tượng riêng để giúp đỡ. Còn nó thì chưa. Vì vậy chiều nó mới lò dò tới nhà Dũng cò.

Thoạt đầu nó không nghĩ ra Dũng cò ngay. Tuy ba Dũng cò là em họ của mẹ nó nhưng vì hai gia đình vốn hiềm khích, xưa nay không năng qua lại, nên Văn Châu quên bẵng mất ông em của mình.

Ba Dũng cóбет rượu, mẹ nó lại mãi bài bạc nên nhà cửa lần hồi sa sút. Dũng cò sau khi bị đuổi học vì thành lập băng trấn lột ngay trong nhà trường, bắt đầu lêu bêu. Còn Văn Châu từ ngày cùng bọn Quý ròm phá tan “đảng Chim Ưng” do Dũng cò hợp tác với băng Đô-mi-nô lập nên, nó không gặp lại ông em họ của mình nữa.

Chả rõ hiện nay Dũng cò làm gì? Văn Châu vừa đi vừa nghĩ ngợi. Không khéo nó bỏ đi bụi rồi cũng nên. Ủ, ai chứ thằng Dũng cò thì dám lắm.

Những ý nghĩ u ám trong đầu khiến Văn Châu bước nhanh hơn. Trong một thoáng, nó bỗng cảm thấy áy náy vô hạn. Nó tự trách mình đã thờ ơ với Dũng cò một thời gian dài. Có thể ba mẹ mình và ba mẹ Dũng cò không ưa nhau, nhưng đó là chuyện của người lớn. Còn mình và Dũng cò dù sao cũng là những đứa trẻ. Trẻ con thì chẳng có lý do gì để không chơi với nhau.

Văn Châu biết Dũng cò là một đứa trẻ hư. Dũng cò từng cò bạc thâu đêm với thằng Khìn, từng hợp tác với thằng Hà Chảy cho vay lấy lãi, từng kết vè với tụi Bò Trồng, Bò Lục, Bò Tứ chặn đường bọn học trò tiểu học để trấn lột và sau đó thu tiền “bảo kê”.

Tất nhiên là Dũng cò sai đứt đuôi đi rồi. Nhưng có lẽ vì những đứa trẻ tốt không chơi với nó. Nó quanh năm chơi với toàn bạn xấu nên chỉ nghĩ ra những chuyện bá láp đó thôi. Nếu mình đừng lạnh nhạt với nó,

nếu mình rủ nó nhập bọn với đám Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Quý ròm, chắc nó sẽ thay đổi, sẽ trở thành một con người khác, Văn Châu không ngừng thăm thì bào chữa cho Dũng cò. Nó trở thành một luật sư tài giỏi lúc nào không hay.

Có một lúc, Văn Châu lấy làm ngạc nhiên về mình quá. Nó không hiểu tại sao hôm nay nó lại quan tâm đến một đứa nó chưa bao giờ buồn quan tâm là thằng Dũng cò như thế.

Xưa nay, Văn Châu nổi tiếng là người rộng rãi. Nó sẵn sàng dốc túi vì bạn bè không hề do dự. Nó sẵn sàng dốc túi vì bạn bè không hề do dự. Nó sẵn sàng góp vào quỹ từ thiện cả chục triệu đồng mà không một cái nhíu mày. Nhưng đấy là vì tiền bạc đối với nó không quan trọng, vì nhà nó quá giàu. Nó làm nghĩa cử một cách vô tư, không nghĩ ngợi gì nhiều.

Bữa nay lần đầu tiên nó ngạc nhiên nhận ra nó cũng biết dăm chiêu, dăn vặt. Lần đầu tiên nó băn khoăn nghĩ đến số phận của một con người cụ thể.

Văn Châu ngạc nhiên, vì nó không biết sở dĩ bữa nay nó trở thành một đứa cả nghĩ như thế chính là do tác động của bạn nó.

Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh không phải là những đứa trẻ nhà giàu nhưng hề có tí tiền là nghĩ đến chuyện giúp đỡ các bạn nghèo chung quanh. Ngay cả những đứa trẻ đường phố là anh em thằng Nó cũng biết san sẻ với đám bạn cùng hoàn cảnh với chúng.

Những điều đó đã làm ảnh hưởng đến Văn Châu một cách tự nhiên.

Căn nhà Dũng cò dần dần hiện ra trong tầm mắt khiến Văn Châu bất giác chậm bước lại.

Thốt nhiên nó đâm ra lo lắng vu vơ. Nó không biết thái độ của cậu mợ nó như thế nào khi nó thành linh xuất hiện. Cả Dũng cò nữa. Thằng này chắc chưa quên cuộc đụng độ hôm nào giữa “đảng chim ưng” với bọn Quý ròm. Dù thời gian trôi qua đã khá lâu, nỗi hận thù trong lòng Dũng cò hẳn chưa dễ nguôi ngoai.

Nhưng dù bụng dạ nom nớp, cuối cùng Văn Châu vẫn phải đặt chân qua ngưỡng cửa nhà ông cậu.

Dũng cò không có nhà. Chỉ có ông cậu ngồi xem báo đảng bàn.

Thoáng thấy bóng người thập thò trước cửa, ông ngược lên. Và khi nhận ra Văn Châu, ông vô cùng ngạc nhiên.

- Ủa, Văn Châu hả? Vào nhà chơi đi!

Thoạt đầu, lúc đứng lấp ló trước cửa, Văn Châu đã không tin vào mắt mình. Cậu nó xưa nay vốn là một con sâu rọu. Ông nốc rọu như hũ chìm, hầu như chưa bao giờ Văn Châu nhìn thấy ông trong trạng thái tỉnh táo. Ông luôn luôn say, vì vậy luôn luôn nói năng lung tung, luôn luôn chê trách, xỏ xiên, quát tháo, chửi bới. Và một trong những người thường xuyên bị ông lôi ra nói nặng nói nhẹ là bà chị họ của ông, tức là mẹ của Văn Châu. Nhưng hôm nay Văn Châu lấy làm lạ quá.

Trên người cậu nó dường như không dính một giọt rọu nào. Đã vậy, tay ông lại cầm một tờ báo, điều Văn Châu chưa từng thấy qua.

Và khi ông lên tiếng thì Văn Châu lại không tin được vào tai mình. Cậu nó tập nói năng dịu dàng với nó từ bao giờ thế nhỉ?

Văn Châu sững sốt quá. Nó bước vào nhà, dè dặt nói:

- Chào cậu. Cháu đi tìm Dũng.

- Thằng Dũng hở? Giờ này nó đang ở ngoài đường cháu ạ.

Chết rồi! Văn Châu than thầm trong bụng. Dũng còn đi bụi thật rồi. Cái giọng ngọt thon thốt của ông cậu nó đúng là giọng giận lẫy.

Nó ngần ngừ một thoáng rồi ấp úng hỏi:

- Dũng đi lâu chưa vậy cậu?

- Gần cả năm nay rồi.

Văn Châu lại giật mình đánh thót. Nhưng khi liếc nhìn ông cậu, nó ngạc nhiên thấy mặt mày cậu nó vẫn tươi tỉnh như không có chuyện động trời nào xảy ra.

Bất giác nó buột miệng lặp lại câu nói của ông cậu một cách băng quơ:

- Gần cả năm rồi ...

- Ủ, gần cả năm rồi! – Cậu nó gật gù – Cứ sáng sớm nó tới sạp nhận báo

của người ta, rồi đi bán cho tới tận bốn, năm giờ chiều ...

- À! – Văn Châu thở một hơi nhẹ nhõm, suýt chút nữa nó đã reo lên –
Thì ra dạo này Dũng đi bán báo!

Như vật Dũng cò lang thang ngoài đường không phải là đi bụi. Nó đi bán báo, như dạo nào thằng Nở vẫn thường đi. Lạ thật, một tay anh chị như Dũng cò mà lại chịu làm cái nghề bán báo chân chính và cực khổ kia! Lại hành nghề cả một năm trời!

Văn Châu chớp mắt:

- Thế bây giờ Dũng nghỉ học luôn hở cậu?

- Hiện nay nó đang học nghề sửa xe máy. Ban ngày đi bán báo, kiếm tiền tối đi học cháu ạ.

Trước đây mỗi lần gặp Văn Châu, cậu nó đều “mày mày, tao tao”, nay một điều “cháu” hai điều “cháu”, thái độ lại hòa nhã rất mực, làm Văn Châu mát lòng mát dạ quá xá.

Chắc thằng Dũng cò tu tỉnh khiến cậu thay đổi theo! Văn Châu vui mừng nghĩ bụng và lễ phép cáo từ:

- Thưa cậu, cháu về đây.

Cậu Văn Châu tiễn cháu ra cửa:

- Cháu muốn gặp thằng Dũng, cứ đến Bến xe Chợ Lớn. Nó bán loanh quanh đâu khu đó.

Văn Châu tìm ra cái dáng cao lênh khênh của Dũng cò không mấy khó khăn.

Nó rảo quanh bến xe hai vòng đã thấy Dũng cò. Nón kê – pi kéo sụp xuống trán, một tay ôm chông báo đủ loại nặng chịch, tay kia vung vẩy tờ Tuổi Trẻ trước mặt hành khách ngồi trong xe, Dũng cò ra rả rao:

- Báo mới đây, báo mới đây! Tim tức mới nhất về vụ án rừng Tánh Linh đây

Đội Dũng cò bán xong mấy tờ báo, Văn Châu tiến đến sau lưng ông em:

- Dũng cò!

Dũng cò giật mình quay lại. Nhắc thấy Văn Châu, nó giật mình thêm cái nữa:

- Ủa, mày đi đâu đây?

- Tao đi tìm mày.

- Tìm tao chi?

Văn Châu mỉm cười thân thiện:

- Tìm chơi vậy thôi.

- Tìm chơi thôi hả? – Dũng cò xốc chông báo trên tay hỏi lại với giọng ngờ vực.

- Ừ.

Tiếng “ừ” của Văn Châu vẫn không xua tan được sự nghi kỵ trong lòng Dũng cò. Trước nay Văn Châu chưa bao giờ đi gặp nó khơi khơi. Hề Văn Châu tìm đến nó thế nào cũng có chuyện. Lại toàn những chuyện gay cấn. Như vụ những cuốn sổ liên lạc của bọn học trò trường Hòa Mi dạo nọ.

- Tao không tin! – Dũng cò nhún vai! – Có chuyện gì mày cứ nói thẳng ra đi!

- Tao nói rồi! – Văn Châu cười khở – Tao tìm mày chả có chuyện gì sất.

Dũng cò cúi nhìn chông báo trên tay, tự dưng phân trần:

- Lúc này tao chả làm gì bậy bạ cả. Tao chỉ bán báo kiếm tiền đi học nghề.

Văn Châu im lặng nhìn ông em. So với dạo làm thủ lĩnh “đảng Chim Ưng”, Dũng cò nom đen hơn và gầy hơn. Cả năm nay chắc nó dãi nắng dầm mưa ghê lắm! Văn Châu bùi ngùi nghĩ và nó đặt tay lên vai Dũng cò:

- Tao nói thật đấy. Lâu lắm không gặp mày, tự dưng tao cảm thấy nhớ. Tao muốn xem mày hiện nay sống ra sao.

Văn Châu có ngoại hình y như con trai, và tính cách cũng giống con trai

nốt. Nó không quen thốt ra những lời “mềm yếu”, vì vậy mà nó nói câu vừa rồi một cách khó khăn.

Dũng cò dán chặt mắt vào bà chị, giọng không rõ cảm động hay khiêu khích:

- Mày tử tế với tao tự bao giờ thế?

Văn Châu thở dài:

- Gần đây thôi. Gần đây tao cảm thấy tao đã không phải với mày.

Văn Châu nói câu thứ nhất, Dũng cò còn nghi ngờ, chả rõ bà chị của mình nói thật hay cố tình vờ vịt, nhưng khi Văn Châu nói tới câu thứ hai thì nó tin là Văn Châu thật lòng.

Cho nên nó cũng thở dài theo:

- Bỏ qua đi! Đạo này tao sống cũng tạm tạm, không đến nỗi nào.

Nó chỉ tay vào một quán nước cạnh đó:

- Tụi mình vào đây ngồi.

Hai đứa ngồi đối diện nhau, im lặng nhấp từng ngụm nước, chẳng đứa nào mở miệng, mặc dù bụng đứa nào cũng tràn ngập thắc mắc.

Trong khi Văn Châu không hiểu tại sao Dũng cò đột nhiên “hiền lương” như vậy thì Dũng cò cũng chả rõ tại sao Văn Châu lại bất ngờ “hiền thực” dường kia.

Nhìn qua nhìn lại một hồi, Dũng cò tặc lưỡi hỏi trước:

- Đạo này có chuyện gì xảy ra với mày thế?

- Có chuyện gì đâu!

Dũng cò nhìn bà chị lom lom:

- Tao thấy mày khang khác.

- Ờ ...

Văn Châu “ờ” một tiếng rồi nín bặt. Nó không muốn nói với Dũng cò chuyện nó vừa trúng vé số độc đắc. Nó sợ Dũng cò hiểu lầm. Nó sợ

Dũng cò nghĩ nó nhờ trúng số nên mới thay tâm đổi tính. Trong khi thật ra không phải như vậy.

- “Ờ” là sao? – Dũng cò nheo mắt.

- “Ờ” là chả có chuyện gì đặc biệt xảy ra với tao cả.

Văn Châu nhún vai:

- Chính mày mới khang khác hơn tao. Tao nghĩ chắc vừa qua mày đã gặp chuyện gì.

- Ủ! – Dũng cò xác nhận – Có một chuyện.

- Chuyện gì thế?

- Chuyện này kể ra dài dòng lắm.

Văn Châu sốt ruột:

- Thì mày cứ kể đi!

CHƯƠNG 8

Hai tay đút túi, Dũng cò vừa đi vừa lăm bằm. Đang bực mình, nó thấy thứ gì cũng vướng mắt nên chốc chốc lại co chân đá tung các vỏ bưởi, vỏ dừa, các lon sữa rỗng trên vỉa hè.

Nắng ban trưa đổ lửa trên đầu, Dũng cò cũng, chẳng buồn để ý. Nó không đội nón nhưng chả nghe nóng, cứ đi lừng lững giữa đường. Nom bộ tịch của nó, biết là nó đang chán lắm.

Trong mắt Dũng cò, cuộc đời lúc này toàn một màu xám. Bởi lúc này nó luôn túng bấn, nhưng lại chẳng biết làm gì ra tiền. Đã thế, sau nhưng cuộc sát phạt đồ đen ở nhà thằng Khìn, nó lại nợ địa ra. Nợ chồng lên nợ. Đến mức bây giờ hễ thấy mặt nó ở đâu, tụi thằng Khìn lại réo om sòm, chẳng ra thể thống gì cả.

Nhớ lại những ngày tháng huy hoàng trước kia, mặt Dũng cò càng lúc càng cau. Nghĩ đến sự tan rã thảm hại của “đảng Chim Ưng”, Dũng cò thù bọn Quý ròm, Văn Châu tận xương tủy. Nhưng thù thì thù thế thôi, nó chả biết làm thế nào để trả được thù. Ngay với những tên phản phé như tụi Đô-mi-nô, nó còn chẳng làm được gì nữa là. Sau khi “đảng Chim Ưng” giải tán, thằng Bò Lục đã chẳng qua lại với nó nữa. Hài thằng Bò Trống và Bò Tứ có khá hơn, chịu theo “phò” nó thêm một thời gian, nhưng rốt cuộc thấy chẳng nên cơm cháo gì cũng âm thầm đông tuốt.

Dũng cò cảm thấy bơ vơ quá đỗi. Những lúc đi ngang qua một trường học, thấy những đứa trẻ cùng lứa chạy nhảy, nô đùa, la hét chí chöhe, Dũng cò càng thêm tủi thân.

Dũng cò không phải là đứa cố chấp. Tất nhiên nó biết chính nó đã đẩy nó vào tình cảnh hôm nay. Nhưng dù sao một đứa trẻ không trường lớp, chẳng bạn bè đôi lúc vẫn có cảm giác bị xã hội gạt ra ngoài lề. Dũng cò cảm thấy cuộc sống đối với nó bây giờ chẳng còn bao lắm ý nghĩa.

Nhưng cuộc sống có ý nghĩa hay không thì nó vẫn phải nghĩ ra mẹo kiếm tiền để trả cho tụi thằng Khìn. Thằng Khìn khác hẳn thằng Há

Cháy, không dễ trêu.

Dũng cò vừa đi vừa nghĩ ngợi, chẳng mấy chốc đã tới nhà. Nó mệt mỏi lê bước qua ngưỡng cửa. Nhà vắng tanh. Mẹ nó chắc sang nhà hàng xóm. Ba nó giờ này có lẽ đang quây quần với bạn bè bên chiếu rượu. Đạo này ba nó bớt rượu hơn, chắc là do yếu tiền.

Dũng cò buông phịch xuống ghế, chán nản. Một lát, đói bụng, nó lần mò ra nhà sau, bới một tô com nguội ăn với khúc cá kho mẹ nó chừa phần trong chạn.

Tô com khô khốc khiến Dũng cò mắc nghẹn mấy lần. Nó cố lùa thêm dăm miếng vào họng, tọt vài ngụm nước rồi buông đũa đứng dậy, bò lên giường nằm.

Đang thiu thiu, anh mắt Dũng cò chợt chạm phải cái hũ sành đặt trên nóc tủ, kế bộ lư hương bằng đồng.

Thế là nó bật dậy, phốc lại chỗ tủ. Nó cầm cái hũ lên ngắm nghía một hồi rồi tặc lưỡi đặt xuống. Thoạt đầu, nó định thó cái hũ đem đi bán, nhưng sau khi xem xét kỹ lưỡng, nó thấy cái hũ này chẳng có gì đáng giá chỉ là thứ vất đi.

Dũng cò đánh mắt sang bộ lư hương, mặt lộ vẻ thèm thuồng. Bộ lư hương này mới là của quý, đem đi “giải” chắc bộn bạc! Dũng cò nghĩ thầm. Nhưng kệt nổi đây là đồ thờ, Dũng cò có gan hùm cũng không dám đánh cắp.

Đứng tần ngần chỗ đầu tủ một lúc, chẳng biết làm gì, Dũng cò lại cầm cái hũ sành lên lắc qua lắc lại. Đang lắc lắc cho đỡ buồn tay, Dũng cò chợt cau mày nghiêng tai nghe ngóng. Hình như có vật gì trong hũ?

Dũng cò ghé mắt vào miệng hũ, thấy bên trong tối thui, liền dốc ngược cái hũ lại.

Một gói giấy đẹp, bé bằng hộp thuốc lá rơi ra.

Dũng cò cầm cái gói bí mật lên, thận trọng mở mở dây thun ràng bên ngoài rồi hồi hộp gỡ từng lớp giấy bọc.

Khi lớp giấy cuối cùng rơi xuống, mắt Dũng cò bỗng trợn trừng. Trên tay nó là một tờ vàng lá sáng chói.

Tờ vàng lá trị giá một lượng đúng là vật cứu nguy kịp thời cho Dũng cò.

Miệng khô rang, Dũng cò mân mê lá vàng một hồi rồi trân trọng ép miếng kim loại quý giá kia vào lòng bàn tay. Nó chấp tay lại, nom bộ dạng thật thành kính. Rõ ràng nó đang thầm cảm ơn ông Bụt vô hình nào đó đã thương tưởng đến nó bằng cách bỏ một cây vàng vào hũ sành vất đi này.

Nhưng rồi Dũng cò sực tỉnh. Mặt nó dần tái đi khi nó nhớ ra những ông Bụt chỉ có trong truyện cổ tích. Ngoài đời không có Bụt. Trong nhà nó cũng không có Bụt. Trong nhà nó chỉ có nó, ba nó và mẹ nó.

Lá vàng này không phải của nó, vậy dứt khoát là của ba nó hoặc mẹ nó. Dũng cò không biết ba nó hay mẹ nó đã giấu vàng trong hũ, nhưng dù là ai đi nữa, khi biết nó đánh cắp, chắc chắn chủ nhân của lá vàng sẽ nổi cơn lôi đình.

Dũng cò biết gia đình nó từ lâu đã rơi vào cảnh túng quẫn. Số tiền có được lúc đổi nhà đã đội nón ra đi từ đời tám hoánh. Lượng vàng này chắc ba nó hay mẹ nó đã nén lòng không đụng đến, phòng khi bất trắc hoặc ốm đau bệnh hoạn.

Ý nghĩ đó khiến Dũng cò bất giác chùn tay. Đã mấy lần nó định gói lá vàng lại và bỏ vào trong hũ như cũ. Nhưng cứ mỗi lần nó định thực hiện điều đó, hương mặt hầm hầm của thằng Khìn và đồng bọn lại hiện ra mồn một trong óc nó. Gần đây, thằng Khìn đã không tin vào lời hứa của nó nữa. Khìn dứt khoát không cho Dũng cò ngồi vào chiếu bạc cho đến chừng nào Dũng cò trả xong món nợ cũ.

Nhớ đến chuyện này, Dũng cò cảm thấy cay đắng vô hạn và nó nghe máu trong người như sôi lên.

Trong một thoáng, Dũng cò không còn nghĩ gì đến hậu quả. Nó nhét lá vàng vào túi quần rồi nhanh chóng chuồn ra khỏi nhà.

Dũng cò xài tiền như máy. Sau khi ở tiệm vàng ra nó ăn uống một châu nó say rồi bon thảng tới chỗ thằng Khìn. Trong vòng một buổi chiều, nó đã thanh toán sòng phẳng số nợ bạc triệu với tụi bạn và kịp tiêu nốt những đồng tiền còn lại vào sòng đỏ đen, sạch sẽ đến mức khi nó phúi quần đứng dậy và thất thểu đi ra, trong túi nó không còn dính một đồng xu lẻ.

Từ chỗ thẳng Khìn về đến nhà nó mất khoảng hai mươi phút. Nhưng trong buổi chiều hôm đó, Dũng cò mất gần ba tiếng đồng hồ mới lần về tới đầu ngõ.

Còn hơn cả sự lo sợ của nó, nhà nó tan tành như vừa trải qua một trận giặc. Dũng cò đứng lấp ló ngoài đường nhìn vào, xanh mặt khi thấy bàn ghế đổ chống kèn, đồ vật ngổn ngang vương vãi. Mẹ nó ngồi đằng giường ôm mặt khóc rấm rức, còn ba nó vừa nốc rượu vừa vung loạn xạ cái chai trên tay như Lữ Bố hươi kích, miệng lè nhè chửi bới.

Nhìn những gì xảy ra trước mắt, Dũng cò run rẩy đoán ra người cất giấu cây vàng kia chính là ba nó.

Như vậy là hết đường về! Dũng cò thở hắt ra. Nếu cây vàng đó là của mẹ nó, nó còn dám chường mặt về nhà. Cùng lắm mẹ nó mắng chửi nó suốt một tuần, thậm chí suốt một tháng rồi thôi. Người ta không thể hào hứng chửi mãi một người với mỗi một tội danh. Nó chỉ cần giả điếc một thời gian, mọi chuyện sẽ từ từ đi vào quên lãng.

Nhưng ba nó khác mẹ nó. Ba nó không chửi suông. Vừa chửi ba nó vừa thượng cẳng chân hạ cẳng tay, đấm đá bình bịch, thậm chí ông sẵn sàng huy động bất cứ thứ “vũ khí” gì sẵn có trên tay hay trong tầm tay như chai, ly, bát, đĩa, dao, nĩa, chân đèn, gạt tàn thuốc để tấn công nó.

Dũng cò là “cao thủ võ lâm” nhưng không thể giở võ ra với bậc sinh thành. Tài nghệ của nó lại không siêu đẳng đến mức có thể tránh né được mọi thứ “phi tiêu tụt tiễn” phóng vèo vèo như mưa về phía nó. Trước đây nó đã từng nếm qua sự lợi hại của những trận tập kích ồ ạt như thế này rồi.

Vịn tay vào cổng rào, Dũng cò đứng thừ người lâu thật lâu, lòng phân vân quá. Có lúc nó muốn bước vào nhà, thú nhận mọi tội lỗi rồi mặc mọi chuyện ra sao thì ra. Nhưng cứ mỗi lần dọm chân, nó bỗng nghe ớn ớn, một luồng khí lạnh không biết từ đâu chạy dọc sống lưng khiến nó chùng bước.

Bụng rối như tơ, Dũng cò căng thẳng đến mức mồ hôi trên trán nó toát ra từng giọt. Nếu lúc đó ba nó không quát lên, chả rõ nó sẽ đứng tro như thế đến bao giờ.

- Bà đừng can! Nếu nó vác xác về đây, tôi sẽ giết nó!

Tiếng ba nó bất thần vọng ra, sắt đá, hung hãn, kèm theo tiếng nghiền răng ken két khiến nó giật nảy. Trong một thoáng, Dũng cò chợt hiểu nó chỉ có một sự chọn lựa.

Buông một tiếng thở dài nảo ruột, Dũng cò đút hai tay vào túi quần, lưng thững bỏ đi.

Kể từ hôm đó, Dũng cò bắt đầu cuộc sống dọc đường gió bụi giang hồ.

Dũng cò xưa nay vẫn là thằng nhóc lêu lổng, suốt ngày lang thang ngoài phố, ba mẹ nó ít khi thấy mặt. Nhưng đó chỉ là kiểu giang hồ vật, đến tối vẫn phải mò về nhà lục cơm nguội ăn rồi chui vào giường ngủ.

Bây giờ khác. Bây giờ tự nó phải lo liệu lấy thân. Là đứa vô công rồi nghề, Dũng cò thấy chuyện đó sao mà khó quá.

Ba ngày đầu tiên, nó trú ở chỗ thằng Khìn. Nhưng thằng Khìn không thể nuôi nó mãi. Thế là nó ra đi.

Thoạt đầu nó định đi tìm Văn Châu. Gặp Văn Châu, cuộc đời nó xem như không còn gì đáng lo nữa. Nhưng dự tính đó chỉ thoáng qua đầu nó như một tia chớp rồi tắt phụt. Sự tự ái đã ghìm chân nó lại. Nó không muốn Văn Châu nhìn thấy sự xuống dốc của chúa “đảng Chim Ưng” oai phong ngày nào. Nó không muốn Văn Châu thương hại nó.

Dũng cò cũng có lúc định tìm đến băng Đô-mi-nô. Nhưng rồi nó vội xua đuổi ý nghĩ đó ra khỏi đầu óc. Nó từng là chủ tướng, là đại ca, bây giờ hạ mình đi nương nấu đám đàn em thì nhục lắm.

Nhưng nếu không nhờ cậy người khác, cũng không nghĩ ra việc gì để lm thì lấy gì sống qua ngày? Chẳng lẽ cuối cùng mình phải ngửa tay đi xin ăn? Viễn cảnh u ám đó làm Dũng cò ứa nước mắt. Nó không ngờ cuộc đời nó lại hẩm hiu và thê thảm làm vậy.

Thật ra trong gần mười ngày lưu lạc, đã có lần Dũng cò mò về nhà. Đó là lúc chú nhóc mười sáu tuổi cảm thấy không chịu đựng nổi cái gánh nặng của kiếp sống không nhà không cửa.

Dũng cò trở về nhưng không vào nhà. Nó đứng thập thò ngoài rào, lặng lẽ nhìn vô trong.

Nhà nó trông vắng vẻ. Ba nó không biết đi đâu, chỉ có mẹ nó ngồi ủ rũ

đăng bàn. Nói cho đúng, nhà nó xưa nay vẫn thế, vẫn neo người. Ngay cả buổi tối, gia đình nó cũng ít khi sum họp đông đủ. Thường nó chạy lông bông ngoài phố suốt ngày, tối mịt mới về nhà, lúc ba mẹ nó đã vào giường. Lúc chưa bỏ đi, Dũng còn không cảm thấy gì khác lạ. Nhưng bây giờ, nấp bên ngoài nhìn vô, không hiểu sao nó thấy khung cảnh quen thuộc kia trở nên điều hiu quá đổi.

Dũng còn quay về vì nhớ nhà và cả vì mệt mỏi. Nhưng nó không đủ can đảm bước qua ngạch cửa. Nó chôn chân bên hàng rào, băng khuâng nghĩ ngợi hăng giờ.

Chỉ đến khi mẹ nó ngẩng lên, nhác thấy nó và ngõ ngang kêu to:

- Dũng, có phải con đấy không?

Thì nó mới giật mình và co giò vọt chạy.

Đó là cơ hội duy nhất để có thể quay về nhà nhưng Dũng còn đã bỏ qua.

Sau này nghĩ lại thời gian lưu lạc đó, Dũng còn không khỏi toát mồ hôi lạnh. Phần lớn những đứa trẻ bỏ nhà ra đi như nó, sớm muộn gì cũng bị bọn xấu rủ rê, cuối cùng đi vào con đường hút sách nghiện ngập, vô phương cứu vãn.

Dũng còn không rơi vào hiểm cảnh chỉ nhờ một sự tình cờ may mắn.

Chiều hôm đó, bụng đói meo, Dũng còn ngồi co ro trong công viên Văn Lang, đang lo lắng nghĩ đến ngày mai thì một người đàn ông đứng tuổi bước đến ngồi xuống băng ghế nó đang ngồi.

Dũng còn nhích qua một chút, tò mò đưa mắt nhìn người mới đến, bắt gặp người kia cũng đang nhìn lại nó.

Người đàn ông mỉm cười:

- Cháu ngồi đây lâu chưa?

- Dạ, lâu rồi.

- Thế từ này đến giờ cháu có thấy người phụ nữ nào đến đây không?

Dũng còn nhú mày:

- Cháu thấy có tới ba, bốn người đi ngang qua.

- Người phụ nữ mặc áo tím ấy! – Người đàn ông nói.

- Thế thì không có. Cháu chẳng thấy người nào mặc áo tím cả! – Dũng cò uể oải đáp và nghe bụng sôi lên.

Người đàn ông không hỏi nữa. Ông ta khẽ đằng hắng một tiếng rồi tựa lưng vào thành ghế đá, kiên nhẫn nhìn ra đường.

Dũng cò cũng làm thình, hai tay ôm bụng, cố trấn áp cơn đòi hỏi của dạ dày.

Tuy đang khỗ sở chống lại cơn đói, Dũng cò vẫn không ngăn được mình chốc chốc lại đảo mắt nhìn quanh.

Người phụ nữ áo tím mãi vẫn không thấy xuất hiện. Dường như cô ta đã quên mất cô ta có một cái hẹn vào giờ này. Dũng cò nghĩ thầm và lại liếc sang phía người đàn ông, tự nhiên cảm thấy sốt ruột giùm ông ta.

Nó ngạc nhiên thấy ông ta ngồi bất động như một pho tượng, chỉ có đôi mắt thỉnh thoảng chớp chớp. Chắc ông ta nôn nao lắm nhưng không để lộ ra ngoài đó thôi. Trong thoáng chốc, Dũng cò quên mất cơn đói, lòng nó tự nhiên cảm thấy bất bình giùm cho người đàn ông xa lạ kia.

- Chắc cô áo tím đó không đến đâu chú ơi.

Dũng cò đột ngột thốt lên, ngạc nhiên vì sự bạo dạn của mình.

- Ủ, có thể cô ấy đã quên. Hoặc bận chuyện gì bất ngờ.

Người đàn ông đáp bằng giọng bình thản.

Dũng cò trố mắt:

- Thế chú không giận cô ấy sao?

- Không! – Người đàn ông khẽ lắc đầu – Vì cô ấy là người thân nhất của chú. Không ai nỡ giận người thân bao giờ.

Câu nói vô tình của người đàn ông khiến Dũng cò bút rút quá đổi. Nó không giận ba mẹ nó, nhưng nó bỏ nhà ra đi như thế này thực là không phải. Chắc mấy ngày qua ba mẹ nó lo cuống cuống và chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm nó.

- Thế còn cháu? – Người đàn ông thỉnh linh cất tiếng hỏi – Cháu đợi ai ở đây?

- Cháu không đợi ai cả. Cháu chỉ ngồi chơi thôi.

- Ngồi chơi một mình thế này ư? Thế bạn bè của cháu đâu?

Dũng cò cụp mắt xuống. Nó đáp lí nhí trong cổ họng:

- Cháu không có bạn.

Người đàn ông ngạc nhiên:

- Thế cháu không có bạn học cùng lớp hay cùng trường à?

- Cháu nghỉ học lâu rồi.

Người đàn ông buột miệng “à” một tiếng rồi gục gặc đầu:

- Ra vậy! Thế hiện nay cháu làm gì?

Dũng cò liếc môi:

- Cháu chẳng làm gì cả. Nếu muốn, cháu cũng chẳng biết làm gì. Cháu chẳng có nghề nào trong tay.

Người đàn ông trầm ngâm một thoáng rồi nhìn đứa trẻ ủ rũ trước mặt, dịu dàng nói:

- Thế chú giúp cháu đi học nghề nhé.

- Chú giúp cháu?

Dũng cò ngược nhìn người đối diện, tròn xoa mắt. Nó như không tin vào tai mình.

- Ủ, chú sẽ giúp cháu! – Người đàn ông mỉm cười thân thiện – Thế cháu thích học nghề gì nào?

- Nghề gì hả chú? – Dũng cò bối rối gãi má – Cháu sẽ học nghề ... nghề sửa xe gắn máy.

Nói xong nó hồi hộp dán mắt vào mặt người đàn ông, nom nớp sợ ông ta chê bai cái nghề nó vừa chọn.

Trái với sự lo lắng của Dũng cò, người đàn ông vui vẻ nói:

- Nghề sửa xe gắn máy hử? Ủ, hay lắm! Đó là một nghề rất đàn ông. Sau này cháu còn có thể mở cửa hiệu buôn bán xe. Rồi chế tạo xe nữa.

Người đàn ông vừa nói vừa nhìn nó bằng cặp mắt long lanh.

Lời cổ vũ của người đàn ông làm Dũng cò sượng phồng mũi. Đôi mắt nó lập tức long lanh theo. Bỗng chốc nó quên phắt cơn đói. Nó quên từ sáng đến giờ nó chưa ăn gì. Nó nói bằng giọng mơ màng:

- Rồi cháu sẽ mua lại chiếc Max 100 của cháu!

CHƯƠNG 9

Có thể người đàn ông không biết trước đây Dũng còn đã tậu được chiếc Max 100, rồi nó bán đi chẳng bao lâu sau đó. Nhưng ông vẫn gật gù:

- Ủ, nếu cháu giỏi nghề, cháu sẽ có tiền để mua mọi thứ cháu muốn.

Dũng còn phẩn khởi:

- Rồi cháu sẽ mua lại cho ba cháu chiếc Dream.

Người đàn ông đặt tay lên vai Dũng còn:

- Cháu sẽ mua Dream.

Dũng còn tiếp tục làm chú bé mơ mộng:

- Cháu sẽ mua cho mẹ cháu máy giặt, lò nướng và tủ lạnh.

- Rồi cháu sẽ mua máy giặt, lò nướng và tủ lạnh! – Người đàn ông nói, giọng tin tưởng.

- Cháu sẽ ...

Lần này chưa kịp nói hết câu, Dũng còn bỗng ngưng bật và khẽ nhăn mặt. Nó nghe bụng nó đang co thắt dữ dội.

Người đàn ông ngạc nhiên:

- Cháu làm sao thế?

- Dạ ... không ạ.

Thấy Dũng còn ôm bụng, người đàn ông lo âu hỏi:

- Cháu đau bụng phải không?

- Dạ không.

- Thế sao ...

Tới lúc này, Dũng còn không buồn giấu giếm nữa:

- Cháu đói.

Thú nhận của Dũng còn khiến người đàn ông thoáng sửng sốt:

- Thế hồi trưa cháu không ăn cơm à?

Dũng còn buồn bã:

- Cháu bỏ nhà ra đi đã mười ngày nay rồi.

- Ôi, sao cháu đại dột thế? – Người đàn ông kêu lên.

Dũng còn ấp úng, nó nói mà không dám nhìn lên:

- Tại vì ... tại vì ...

Người đàn ông kéo Dũng còn đứng dậy:

- Chuyện đó lát nữa nói sau. Bây giờ chú và cháu đi kiếm cái gì ăn đã. Chú cũng đói rồi.

Trong bữa ăn, nhiều lần Dũng còn định cất lời nhưng lần nào cũng bị người đàn ông đưa tay ngăn lại:

- Ăn đi cháu! Ăn xong rồi nói cũng không muộn.

Suốt buổi người đàn ông ngồi nhìn Dũng còn ăn uống say sưa, phần mình ông chỉ nhấm nháp qua loa, chiếu lệ.

Sau đó ông ngồi chăm chú nghe Dũng còn thuật lại câu chuyện đã xảy ra đến với nó trong những ngày qua.

Không hiểu sao, dù chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên, Dũng còn cảm thấy vô cùng tin cậy người đàn ông ngồi trước mặt. Bằng một giọng khàn khàn vì xúc động, nó ngập ngừng dốc bầu tâm sự.

Dũng còn diễn đạt không được trơn tru lắm, giọng kể của nó thỉnh thoảng lại bị đứt khúc bởi những tiếng khịt mũi bối rối, nhưng người đàn ông vẫn hiểu những gì Dũng còn muốn thổ lộ.

Ông ngồi nghe, thỉnh thoảng, không ngắt lời, hỏi lại, lòng tự dưng buồn man mác.

Ngay cả khi Dũng cò đã kể xong, ông vẫn ngồi im như thóc, mắt nhìn tận đầu đầu.

Mãi một lúc lâu, ông mới khẽ mấp máy môi, phải cố lắm Dũng cò mới nghe rõ:

- Cháu phải về nhà thôi, cháu ạ.

Dũng cò cắn môi:

- Cháu cũng muốn về nhà. Nhưng cháu sợ.

- Cháu sợ gì?

- Ba cháu sẽ giết cháu.

- Ba cháu sẽ không giết cháu.

Dũng cò đăm đăm nhìn người đàn ông:

- Làm sao chú biết?

- Chú không biết. Chú chỉ nghĩ thế thôi! – Giọng người đàn ông thản nhiên – Nhưng nếu ba cháu giết cháu thì cháu cũng phải chịu. Người đàn ông có bản lĩnh là người dám chịu trách nhiệm và sẵn sàng nhận lãnh hậu quả về những gì mình đã làm.

Người đàn ông đang cao hứng. Ông hăm hờ truyền những tâm niệm của mình vào tâm hồn một chú nhóc mười sáu tuổi, quên phắt Dũng cò chưa trở thành người đàn ông đúng nghĩa. Nó chỉ là đứa trẻ vị thành niên.

Nhưng Dũng cò vẫn cảm thấy những ý tưởng mới mẻ kia ngấm vào tim nó, những ý tưởng khiến nó rung rung xúc động.

- Cháu sẽ nghe lời chú. Cháu sẽ về nhà! – Dũng cò lí nhí.

Người đàn ông nheo mắt:

- Dù ba cháu giết cháu?

- Vâng, dù ba cháu giết cháu! – Giọng Dũng cò trở nên can trường.

Người đàn ông lộ vẻ hài lòng. Ông chồm qua bàn, vỗ vai nó:

- Cháu giỏi lắm!

Dũng cò bồng phân vân:

- Nhưng ...

- Không “nhưng” gì cả! – Người đàn ông không để Dũng cò nói hết câu – Cháu phải về nhà. Nếu ba cháu tha thứ cho cháu, cháu sẽ đi học nghề. Khi có công việc rõ ràng, cháu sẽ thôi lông bông, sẽ thôi nghĩ đến những chuyện vớ vẩn. Nếu chăm chỉ, cháu sẽ có tiền mua xe Max, xe Dream, mua máy giặt, lò nướng và tủ lạnh.

Dũng cò liếc môi:

- Nhưng muốn học nghề phải có tiền chú ạ.

- Chú đã hứa rồi! – Người đàn ông ân cần – Chú sẽ giúp cháu đóng tiền học phí.

Lần này, lòng tử tế của người đàn ông không làm Dũng cò hào hứng lên chút nào. Trước đó khoảng năm phút, hẳn Dũng cò sẽ cảm ơn rồi rít về lời hứa hẹn hào hiệp kia. Nó sẽ tự nhận lấy sự giúp đỡ của người đàn ông không chút do dự.

Nhưng bây giờ tâm trạng của Dũng cò đã hoàn toàn khác trước. Từ khi những ý tưởng về bản lĩnh đàn ông in vào óc nó, Dũng cò cảm thấy một sự thay đổi lớn lao vừa xảy đến với mình.

Bây giờ, Dũng cò không muốn ngửa tay nhận sự giúp đỡ của bất cứ ai. Nó muốn kiếm được đồng tiền chính đáng bằng đôi tay của chính mình. Nó muốn tự chịu trách nhiệm về bản thân nó. Nghĩa là, nó muốn chứng tỏ bản lĩnh của một người đàn ông chân chính.

Thấy Dũng cò không trả lời đề nghị của mình, người đàn ông thoáng ngạc nhiên:

- Cháu sao thế?

- Cháu ... cháu không muốn chú đóng học phí dùm cháu.

Dũng cò ấp úng, vừa đáp nó vừa ngó lơ chỗ khác, sợ làm người đàn ông phật lòng.

Nhưng người đàn ông không nhưng không giận, còn gio ngón tay cái lên, buột miệng khen:

- Chú hiểu ý cháu. Cháu tiến bộ nhanh lắm.

Rồi ông gật gù nói:

- Được rồi. Chú quen nhiều đại lý phát hành báo chí, chú sẽ giới thiệu cháu đến những nơi đó nhận báo về bán lẻ. Cháu sẽ tự làm ra tiền để đóng học phí.

Mắt Dũng cò sáng lên:

- Chừng nào chú mới dẫn cháu tới những chỗ đó hả chú?

- Sẽ đi ngay thôi. Nhưng trước hết chú cháu mình phải về nhà đã.

Rời khỏi quán ăn, người đàn ông theo chân Dũng cò về nhà.

Khác hẳn với lần quay về lén lút trước đây, lần này Dũng cò đi bằng bước chân bình tĩnh. Lòng nó vẫn hồi hộp lắm, nhưng nó đã thôi run sợ. Bây giờ Dũng cò sẵn sàng đón nhận bất cứ điều gì đang chờ đợi nó, dù đó là những lời mắng chửi thậm tệ của mẹ nó, những đòn “quyền cước” với mười hai thành công lực của ba nó hay những thứ “phi tiêu tự tiễn” mang hình ly tách ấm chén chai lọ dao nĩa giày dép chân đèn gạt tàn ... được phóng đi veo veo từ tay ông. Trước đây nó đã trót gieo gió, lẽ nào bây giờ nó hèn nhát chạy trốn bão giông.

Nhưng rốt cuộc chẳng có cơn giông nào trút xuống đầu Dũng cò.

Thoáng thấy bóng nó rón rén bước vào, ba nó ngược lên, gương mặt tối sầm của ông vụt sáng:

- Con về đấy hả Dũng?

Giọng ông run run, hơi thảng thốt, dường như cố nén một tiếng reo.

Mẹ nó không trấn tĩnh được như thế. Bà chạy tới ôm chầm lấy nó:

- Ôi, sao con khờ dại thế hờ con?

Mẹ nó vuốt má nó, nước mắt chảy dài:

- Tội nghiệp, con gầy xòm đi thế này!

Dũng cò cảm thấy quá đổi bất ngờ. Nó cứ nghĩ chờ đón nó ở nhà phải là những thứ khủng khiếp lắm. Và nó đã chuẩn bị tinh thần để chịu đựng. Không ngờ đó chỉ là lời hỏi thăm dịu dàng của ba nó, là vòng tay âu yếm và những giọt nước mắt của mẹ nó, những hình ảnh nó tưởng chỉ có thể bắt gặp trong những giấc mơ về thời thơ ấu xa xăm.

Lòng ngập tràn cảm động, Dũng cò không thốt được lời nào. Nó nghe cay cay nơi sống mũi, liên khịt khịt, đôi chân dài lê lết nghêu ngoạ, những ngón chân gí gí xuống nền nhà.

Đang bồi hồi, sực nhớ tới người đàn ông cùng đi với mình, Dũng cò liền vội vàng gỡ tay mẹ ra:

- À, mẹ ...

Dũng cò quay về phía người đàn ông, giới thiệu:

- Con đã gặp chú này ngoài công viên. Chính chú đã khuyên con trở về nhà.

Người đàn ông lịch sự cúi đầu:

- Chào hai bác ạ.

Bây giờ, khi sự mừng rỡ trước sự trở về của đứa con lưu lạc lắng xuống, ba mẹ Dũng cò như mới nhớ ra sự có mặt của người lạ trong nhà.

- Chào ông! – Ba Dũng cò bước lại bắt tay khách, ông nắm thật chặt – Cảm ơn ông rất nhiều.

Mẹ Dũng cò rồi rít:

- Mời ông ngồi chơi. Ông là ân nhân của gia đình tôi ...

Khách ngồi xuống, xua tay lia lịa:

- Bác đừng nói thế. Đó chỉ là việc bình thường ...

Bữa đó người đàn ông ở chơi khá lâu. Bằng một giọng chậm rãi, rõ ràng, ông trình bày với ba mẹ Dũng cò về những gì ông đã bàn với nó.

Tất nhiên ba mẹ Dũng cò không biết nói gì hơn là đồng ý ngay với sự sắp xếp của người đàn ông về tương lai của con mình.

Dũng cò kể tới đây, Văn Châu cảm thấy câu chuyện đã sắp kết thúc, liền sốt ruột vọt miệng hỏi:

- Thế sau đó ba mẹ mày có nhắc gì tới số vàng bị mất cắp không?
- Không nhắc một lời.

Văn Châu chớp mắt:

- Ai nấy đều vờ như không biết?
- Chỉ có ba mẹ tao vờ thôi. Còn tao, sau đó vài ngày tao đã quyết định thú nhận tội lỗi của mình. Tao kể hết, chẳng giấu giếm điều gì.
- Kể cả chuyện thua bạc ở nhà thằng Khìn?
- Ủ, kể cả chuyện đó
- Thế ba mẹ mày không hề phản ứng gì à?
- Không.
- Tao không tin! – Văn Châu cau mày – Làm sao ba mẹ mày không nói gì về chuyện đó, một khi mày đã khai huých toẹt ra như thế?
- Tất nhiên là ba mẹ tao có nói. Nhưng mỗi người chỉ nói một câu thôi.
- Câu gì?
- Mẹ tao nói “Con biết nhận lỗi là tốt rồi”. Còn ba tao thì bảo “Bỏ qua đi con. Rồi nhà ta sẽ làm lại từ đầu”.

Văn Châu xuyết xoa:

- Ba mẹ mày hay ghê.

Dũng cò tặc lưỡi:

- Chính người đàn ông kia mới hay. Chính ông ấy đã làm cho cả nhà tao thay đổi. Ba tao đã hết rượu che be bét. Mẹ tao dạo này cũng ở nhà suốt.

Văn Châu cảm khái:

- Ba mẹ mày muốn làm gương tốt cho mày đấy. Họ không muốn mày trở thành trẻ lang thang.

Văn Châu bỗng tò mò:

- Thế từ lúc đó đến nay, mày có gặp lại người đàn ông kia lần nào nữa không?
- Có. Tháng nào tao cũng gặp chú ấy. Chú ấy giới thiệu tao vào học tại trung tâm dạy nghề của quận. Tiền kiếm được nhờ bán báo, cứ cuối tháng tao lại giao cho chú ấy đóng tiền học giùm.

Văn Châu ngạc nhiên:

- Sao mày không tự đóng?
- Tao cũng không rõ. Chú ấy bảo cứ giao cho chú ấy.
- Lạ nhỉ!

Văn Châu lẩm bẩm. Bỗng dưng nó ao ước được gặp mặt người đàn ông tốt bụng kia biết bao.

CHƯƠNG 10

Thật ra Văn Châu đã gặp người đàn ông tốt bụng đó nhiều lần, chỉ có điều nó không biết đó thôi.

Sở dĩ xảy ra tình huống trớ trêu đó bởi vì khi thuật lại câu chuyện trên với Văn Châu, Dũng còn không hề biết người đàn ông đó đã gặp ba mẹ nó trước khi gặp nó và cuộc gặp gỡ giữa ông ta với nó ở công viên Văn Lang không phải là cuộc gặp gỡ tình cờ mà đã có sự sắp đặt trước.

Dũng còn không biết cũng phải. Vì sau khi bỏ trốn khỏi nhà, nó đâu có tận mắt chứng kiến ba nó đã nổi cơn lòi đình như thế nào khi phát hiện lá vàng trong hũ sành của ông không cánh mà bay.

Dĩ nhiên ba nó chẳng khó khăn gì để xác định ai là thủ phạm. Lúc đó, nếu có mặt Dũng còn ở nhà, có lẽ ông sẽ không ngần ngại xé nó ra làm hai mảnh.

Không trút giận được lên đầu đứa con bất hiếu, ông xỏ ấm ức lên đầu bà vợ. Ông đổ lỗi bà đã làm hư thằng bé. Rằng bà chẳng bao giờ để mắt đến con cái, chẳng bao giờ dạy dỗ nó, chỉ giỏi quần tam tụ ngũ bên chiếu bài với mấy con mụ hàng xóm rồi hơi, làm gương xấu cho con.

Bị chồng lên án, mẹ Dũng còn vừa khóc thầm tức vừa kịch liệt phản kích. Rằng chính ông mới là người cha vô trách nhiệm, suốt ngày chè chén say sưa, chẳng để ý gì đến vợ con, nhà cửa. Thằng Dũng có ngày hôm nay có đổ đốn cũng chính từ lối sống bê tha của ông mà ra.

Ba mẹ Dũng còn nói qua nói lại, nguyên rửa và đổ lỗi lẫn nhau suốt ba ngày ba đêm. Như để cho cuộc cãi cọ thêm phần tung bừng náo nhiệt, ly tách ấm chén thỉnh thoảng vỡ loảng xoảng, nồi niêu xoong chảo chốc chốc rơi lanh canh tạo nên một sự hỗn loạn chưa từng có.

Nhưng sức người có hạn, đến ngày thứ tư những tiếng quát tháo, la lối dần dần giảm xuống và thu gọn lại thành những âm thanh rên rỉ, những tiếng nức nở, những tràng thở dốc.

Khi người ta nói ít đi, người ta có thì giờ để nghĩ ngợi nhiều hơn. Ngày thứ tư, ba mẹ Dũng cò bắt đầu nghĩ đến nó. Thoạt đầu nghĩ một cách tức tối, rồi thấy lo lo, nhớ nhớ. Cuối cùng là hoảng hốt. Nó đi đâu thế? Nó ở nhờ nhà ai hay ngủ bờ ngủ bụi? Tệ hơn nữa, nó còn sống hay nó đã chết? Bấy giờ ba mẹ nó mới bàng hoàng nhớ ra họ chỉ có một đứa con trai duy nhất. Là nó.

Thế là ba mẹ nó quỳnh lên. Ba nó tỉnh rượu, mẹ nó quên cổ bài tứ sắc, cả hai cuống quít đi tìm nó khắp nơi, sục sạo cả nhà quen lẫn nhà là trong xóm. Dũng cò vẫn biệt tăm. Có lúc họ nghe nói nó ở chỗ thằng Khìn, nhưng khi họ tìm đến nơi thì Dũng cò đã không còn ở đó. Chẳng ai biết nó đi đâu, kể cả đám thằng Khìn. Cứ như thể hiện giờ Dũng cò đang đăng ký nhập hộ khẩu đâu chỗ ... Diêm Vương hay sao ấy.

Tới ngày thứ bảy thì ba mẹ Dũng cò đã lo sốt vó. Và kinh hãi nữa. Tới lúc này ba nó chả nhớ gì tới lá vàng bị mất. Ông cảm thấy so với đứa con độc nhất của mình, lá vàng kia chẳng có ý nghĩa gì cả. Ông bắt đầu hối hận đã rượu chè bê bối, đã một thời gian dài bỏ bê con cái, không những bỏ bê mà còn đối xử thô bạo với nó nữa. Tiếng khóc lóc, lời trách cứ của vợ lẫn những bên tai suốt ngày suốt đêm càng làm ông thêm rối trí.

Đúng và lúc vợ chồng ông định báo công an thì có người mách ông gọi điện thoại đến tổng đài 1080 để xin tư vấn.

Ông không tin tưởng lắm vào kiểu tư vấn từ xa này nhưng vẫn nhắc máy quay số, gọi là “còn nước còn tát” và để thử thời vận.

Sau khi nghe yêu cầu của ba Dũng cò, cô nhân viên trực tổng đài nổi dậy nói đến một chuyên gia tư vấn về gia đình. Đó chính là người đàn ông đã gặp Dũng cò ở ngoài công viên.

Ông là một nhà báo, thời gian rảnh vẫn cùng vài đồng nghiệp tham gia và tổ chức từ vấn của tổng đài 1080. Câu chuyện của ba Dũng cò đã thu hút sự chú ý của ông và sau cuộc nói chuyện qua điện thoại, ông đề nghị được gặp trực tiếp người đàn ông đau khổ bên kia đầu dây.

Ba Dũng cò gọi điện buổi trưa, buổi chiều người đàn ông đã có mặt ở nhà Dũng cò.

Quá hoang mang lo lắng, ba Dũng cò không hề giấu giếm chút gì về

những điều tệ hại đã xảy ra trong gia đình mình từ trước đến nay.

Người đàn ông ngồi nghe, ngạc nhiên về “thành tích giang hồ” của một thằng nhóc mười sáu tuổi đã là “chúa đảng Rồng Xanh” rồi “chúa đảng Chim Ưng”, sẵn sàng bỏ học ra hè phố lập băng trấn lột. Nhưng càng nghe, nỗi ngạc nhiên của ông càng lắng xuống, chỉ còn lại trong lòng nỗi xót xa, thương cảm.

Ba mẹ nó là dân lao động, chỉ vì đột ngột phát lên như điều sau cơn sốt nhà đất mà đâm ra rượu chè, cờ bạc đến nỗi tiêu tan cả sự nghiệp lẫn ý chí và biến đứa con thành một kẻ đua đòi, ham chơi hơn ham học.

Người đàn ông nhanh chóng vạch ra một kế hoạch để truy tìm và cứu vớt Dũng cò.

Bằng nghiệp vụ điều tra của một nhà báo chuyên nghiệp ông chỉ mất hai ngày đã tìm ra nhưng nơi Dũng cò thường lai vãng. Và cuộc gặp gỡ giữa ông và nó đã được bố trí một cách hết sức ngẫu nhiên.

Nhà báo tận tâm đó chính là ba của nhỏ Hạnh. Chỉ đến khi Văn Châu gặp nhỏ Hạnh trình bày kế hoạch giúp đỡ Dũng cò thì mọi chuyện mới vỡ lẽ.

- Thế nào hở Văn Châu? – Vừa gặp Văn Châu, nhỏ Hạnh đã mỉm cười hỏi – Bạn đã nghĩ ra kế hoạch riêng của bạn chưa?

- Rồi. Tôi sẽ giúp đỡ Dũng cò.

- Dũng cò?

Nhỏ Hạnh há hốc miệng. Nó nhớ ngay lại cuộc đụng độ giữa tụi nó và “đảng Chim Ưng” trước đây. Trong cuộc đụng độ này lửa đó, Văn Châu và Dũng cò đã ở về hai phe đối địch không đội chung trời. “Đảng Chim Ưng” tan rã, Dũng cò thù bọn Quý ròm tận xương tủy. Và trong bọn, tất nhiên nó thù Văn Châu nhất hạng. Vì Văn Châu là chị họ của nó.

Nhỏ Hạnh tưởng mối thù này đời đời kiếp kiếp không tan, tưởng hai bên sẽ không bao giờ nhìn mặt nhau nữa. Cho nên hôm nay nghe Văn Châu khoe sẽ giúp Dũng cò, nó không khỏi sững sờ.

- Ủ, Dũng cò.

Văn Châu thản nhiên đáp, không để ý đến thái độ khác lạ của bạn.

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Thế Dũng còn hết giận bạn rồi hay sao?
- Hết rồi! – Văn Châu chớp mắt – Dũng còn bây giờ khác trước nhiều lắm. Cả cậu tôi, vợ tôi cũng khác.

Nhỏ Hạnh đưa tay đẩy gọng kính lên sống mũi:

- Thế bây giờ Dũng còn làm gì?
- Nó đi học nghề.
- Học nghề?
- Ừ, học nghề sửa xe gắn máy. Ban đêm học nghề, ban ngày bán báo.

Tiết lộ của Văn Châu khiến nhỏ Hạnh bất giác động tâm. Nó nhớ cách đây mấy ngày, khi nó tiếp tục nhờ ba nó kê ra giùm nó những trường hợp khó khăn cần giúp đỡ, ba nó đã ngạc nhiên hỏi lại:

- Con cần biết những chuyện này để làm gì thế? Hôm trước con đã hỏi cách góp tiền cho các quỹ từ thiện, rồi sau đó ngày nào cũng hỏi về những người có hoàn cảnh không may?

Nhỏ Hạnh không dám nói thật Văn Châu trúng số độc đắc. Văn Châu đã dặn nó rồi. Rằng ngoại trừ tụi nó ra, tuyệt đối không cho ai biết về bí mật này.

Nhỏ Hạnh đành học “chiêu” của Quý ròm đã kể cho nó nghe mình đã phịa chuyện với nhỏ Diệp như thế nào.

- Có một đoàn công tác xã hội đến trường con. Họ nhờ tụi con tìm hiểu ...

Nhỏ Hạnh ngập ngừng giải thích, lần đầu tiên nói dối ba, nó thấy ngượng miệng quá. Ấy này nữa.

Ba nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Để họ cứu trợ chứ gì?

- Dạ! – Nhỏ Hạnh cần môi.
- Ba hiểu rồi! – Ba nó gật gù nói.

Nhỏ Hạnh chưa kịp thở phào, bỗng giật mình thấy ánh mắt ba nó đột nhiên lấp lánh vẻ giễu cợt:

- Nhưng chuyện này nghe khó tin quá!
- Khó tin hờ ba? – Thần trí hoang mang, nhỏ Hạnh ngô nghê hỏi lại.
- Ừ, không thể tin được.

Ba nó gật đầu đáp, và ông mỉm cười hiền lành:

- Nhưng ba tin con đang làm một điều tốt.
- Ba tin?
- Ừ, ba tin. Cũng như ba tin trong chuyện này con có điều khó nói! – Giọng ba nó dịu dàng, ấm áp – Mà trong cuộc đời, thỉnh thoảng chúng ta vẫn gặp phải những điều khó nói con ạ. Cũng chả sao, miễn điều đó không làm lương tâm ta cắn rứt là được.

Ba làm nhỏ Hạnh cảm động quá. Ba biết nó nói dối nhưng ba không rầy la, quở trách. Ba cũng không vặn hỏi lý do. Ngược lại, ba tỏ ra tôn trọng và thông cảm với quyết định của nó.

- Chuyện con đang làm hiện nay là chuyện tốt ba ạ! – Nhỏ Hạnh lí nhí.
- Ba hiểu.

Ba nó gật đầu, rồi như không muốn quay lại đề tài đó, ông nói luôn:

- Và bây giờ thì con nghe đây. Theo thông tin trên báo chí mấy ngày nay thì những trường hợp này đang kêu gọi sự giúp đỡ của mọi người ...

Nhỏ Hạnh lật đật lấy giấy bút ra cặm cụi ghi ghi chép chép.

Sau khi kể một vài trường hợp báo chí đã nêu, ba nó bỗng chép miệng:

- Có một cậu bé mười sáu tuổi, bỏ học mấy năm nay, hiện ban ngày đi bán báo, ban đêm đi học nghề. Nhưng thật ra tiền kiếm được do bán báo không đủ để đóng học phí ...

Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt:

- Ba đọc đâu câu chuyện này trên báo hờ ba?
- Không! – Ba nhỏ Hạnh thoát trầm ngâm – Ba đã gặp cậu bé này ngoài đời. Gia đình cậu ta rất khó khăn. Thời gian qua chính ba đã âm thầm phụ thêm tiền để đóng học phí cho cậu ta.
- Thế cậu ấy không biết hờ ba?
- Không biết. Đó là một cậu bé rất cương nghị và tự trọng. Mỗi tháng ba bảo cậu ta đưa số tiền kiếm được cho ba để ba đóng giúp. Cho đến nay cậu ta vẫn chưa biết học phí thực sự phải đóng là bao nhiêu.

Rồi trước đôi mắt mở to của nhỏ Hạnh, ba nó chậm rãi thuật lại cho nó nghe câu chuyện cảm động giữa ông và gia đình cậu bé sau cuộc nói chuyện qua tổng đài 1080, rằng ông đã nhận lời tìm kiếm cậu bé như thế nào, khuyên nhủ cậu ta quay trở về nhà ra sao ...

Nghe xong, nhỏ Hạnh khẽ cắn môi:

- Đây cũng là một trường hợp cần giúp đỡ ba ạ.
- Ba cũng nghĩ thế.

Nhỏ Hạnh nhìn ba:

- Cậu ta tên gì hờ ba?
- Dũng.

Nhỏ Hạnh ghi tên cậu bé vào tờ danh sách trên tay, đã định đứng lên, không hiểu sao đến phút chót nó lại buột miệng:

- Con có thể gặp cậu ấy được không hờ ba?
- Tất nhiên là được. Một ngày nào đó ba sẽ dẫn con đi gặp Dũng.

Bây giờ nghe Văn Châu kể về Dũng cò, nhỏ Hạnh đã tin đến chín phần mười cậu Dũng mà ba nó nói đến hôm trước là Dũng cò chứ không ai khác. Nghĩ đến chuyện nó háo hức đòi ba nó dẫn đi gặp mặt Dũng cò, nhỏ Hạnh không nén được, liền bật cười khúc khích.

- Hạnh cười gì thế? – Văn Châu ngo ngác.

Nhỏ Hạnh chồm chồm:

- Bạn không cần phải lên kế hoạch giúp đỡ Dũng cò nữa. Dũng cò đã có tên trong bản danh sách của Hạnh rồi.
- Sao lại thế được? – Văn Châu kêu lên – Bạn đâu có biết dạo này Dũng cò làm gì, sống như thế nào mà đưa vào danh sách!
- Biết! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Hạnh còn biết chuyện Dũng cò đánh cắp vàng trong cái hũ của ba nó, sau đó bỏ nhà ra đi.

Văn Châu há hốc miệng:

- Lạ thật! Sao bạn lại biết những chuyện này?

Nhỏ Hạnh không trả lời, thản nhiên tiếp:

- Sau đó Dũng cò gặp một người đàn ông ở công viên Văn Lang. Chính ông đã khuyên Dũng cò quay về nhà, rồi giới thiệu nó đến trung tâm dạy nghề và giúp nó hành nghề bán báo cho đến tận hôm nay.

Nhỏ Hạnh làm một tràng khiến Văn Châu ngẩn tò te. Nó đưa tay dụi mắt:

- Ôi, tôi có nằm mơ không vậy nè?

Nhỏ Hạnh cười:

- Bạn đang thức mà.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong óc Văn Châu. Nó liền “à” một tiếng:

- Tôi hiểu rồi. Nếu tôi không nằm mơ thì dứt khoát bạn đã gặp Dũng cò rồi.

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Sau lần đụng độ với “đảng Chim Ưng”, Hạnh chưa hề gặp lại Dũng cò.

Không để Văn Châu kịp tỏ ý nghi ngờ, nó nói luôn:

- Và lại, có những chuyện Hạnh biết mà Dũng cò không biết. Chẳng hạn, cuộc gặp gỡ giữa người đàn ông và Dũng cò ở ngoài công viên

không phải là cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên mà thực ra là nằm trong kế hoạch của người đàn ông. Sự thực là ông ta đã tiếp xúc và trò chuyện với ba mẹ Dũng cò trước đó rồi.

Nhỏ Hạnh ngừng một chút, rồi thao thao tiếp:

- Dũng cò cũng không biết sợ dĩ người đàn ông không để Dũng cò trực tiếp đóng học phí mà muốn chính tay mình đi đóng bởi vì số tiền Dũng cò kiếm được không đủ để trả tiền học. Người đàn ông mỗi tháng phải bù thêm tiền của mình và không muốn Dũng cò biết điều đó.

Nhỏ Hạnh làm Văn Châu đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Nó không ngờ nhỏ Hạnh biết rõ về cuộc sống của Dũng cò đến thế. Khi này, nó chỉ báo cho nhỏ Hạnh biết Dũng cò hiện nay buổi sáng đi bán báo buổi tối đi học thêm. Chỉ vậy thôi. Nó chưa hề tiết lộ thêm bất cứ điều gì khác. Vậy mà nhỏ Hạnh biết tỏng hết mọi chuyện. Nhỏ Hạnh nói vanh vách về vai trò của người đàn ông, thậm chí còn biết cả những điều lắt léo bên trong, những điều này ngay cả Dũng cò cũng mù tịt, và nó, người nghe lại câu chuyện từ Dũng cò, dĩ nhiên cũng mù tịt nốt.

Hôm qua, khi nghe Dũng cò bảo mình không tự đi đóng học phí mà phải giao cho người đàn ông nọ đi đóng giùm, Văn Châu không hiểu tại sao. Nó thấy lạ quá. Nhưng hôm nay nhỏ Hạnh đã vô tình giải đáp thắc mắc giùm nó.

- Bây giờ thì tôi tin là bạn biết được chuyện này không phải do Dũng cò!
- Văn Châu thở phà – Nhưng nếu thế thì ...

Nhỏ Hạnh mỉm cười ngắt lời bạn:

- Bạn thắc mắc lắm phải không? Có gì đâu, người đàn ông đã gặp Dũng cò chính là ba Hạnh đó.

- Là ba bạn? – Đôi môi Văn Châu vẽ thành hình chữ O.

- Ừ, là ba Hạnh. Ba Hạnh là một thành viên của tổ tư vấn thuộc tổng đài điện thoại 1080 ...

Rồi trước vẻ mặt ngẩn ra vì bất ngờ của Văn Châu, nhỏ Hạnh lần lượt thuật lại những gì ba nó đã kể ...

Câu chuyện ly kỳ về sự thay đổi của cuộc đời Dũng cò đã kết thúc luôn

bản danh sách các trường hợp cần giúp đỡ của bọn trẻ tốt bụng.

Và ngày trọng đại nhất cuối cùng đã đến: ngày cả bọn đem tờ vé số đi đổi thành tiền để thực hiện những ước mơ.

Sáng đó, bọn trẻ tập hợp đầy đủ. Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh, Văn Châu và anh em thằng Nở, tất cả đều có mặt.

- Đi ngay bây giờ chứ? – Quý ròm nhìn quanh, liếm môi hỏi.

- Ừ, ngay bây giờ! – Văn Châu sốt sắng.

Tiểu Long xúc động khịt khịt mũi:

- Nhưng đổi tiền tại đâu?

- Tụi mình cứ đi rào qua các đại lý vé số! – Văn Châu ra vẻ sành sỏi! – Thấy nơi nào có để tấm bảng “Đổi vé số trúng” là tụi mình vào.

Nhỏ Xảo nhảy tung tung;

- Vậy thì chúng ta đi nhanh đi! Em sốt ruột quá!

- Khoan đã, em!

Nhỏ Hạnh vừa nói vừa rút từ trong túi ra một tờ giấy. Nó ngồi chồm hổm, trải tờ giấy xuống đất.

Bọn trẻ lập tức ngồi xuống theo, dán mắt vào tờ giấy. Và chúng nhận ngay ra đó là bản danh sách nhỏ Hạnh vẫn mang kè kè theo bên người.

- Trước khi đi đổi tiền, chúng ta phải kiểm tra lại một chút.

Tuyên bố xong, nhỏ Hạnh rà tay lên các dòng chữ, lớn giọng đọc:

- Đồng bào vùng lũ lụt miền Trung: mười triệu đồng, đúng không?

Bọn trẻ đồng thanh:

- Đúng.

- Trường khiếm thị Nguyễn Đình Chiểu: năm triệu đồng, đúng không?

Năm, sáu cái miệng lại hô vang:

- Đúng.

Cứ thế nhỏ Hạnh cao giọng đọc to từng dòng, hết các trường hợp tập thể đến các trường hợp cá nhân.

Xong, lại đọc tới danh sách “đối tượng” của từng đứa:

- Tiểu Long giúp Đặng Đạo, đúng không?
- Quý ròm giúp Quới Lương, đúng không?
- Nở, Xảo giúp các bạn trong nhóm Lửa Hồng, đúng không?
- Hạnh giúp Mỹ Linh, đúng không?

Câu cuối cùng, nhỏ Hạnh tự hỏi rồi tự đáp “Đúng” khiến nhỏ Xảo thích chí cười khúc khích.

Riêng Văn Châu không có đối tượng riêng. Dững cò, “đối tượng” của nó, đã bị nhỏ Hạnh gộp chung vào bản danh sách phía trên rồi.

Dò xong, nhỏ Hạnh nhìn quanh:

- Các bạn còn bổ sung hay điều chỉnh gì nữa không?

Bọn trẻ tươi cười:

- Không.
- Vậy thì chúng ta đi!

Quý ròm chìa tay sang phía nhỏ Hạnh:

- Hạnh cho mình mượn bản danh sách đọc lại chút coi!

Quý ròm cắm mắt vào tờ giấy, miệng lẩm nhẩm, chân lảo đảo đi theo các bạn.

Văn Châu dẫn đầu cả bọn, vừa ngoặt qua hai dãy phố đã reo lên:

- Đây rồi!

Đập vào mắt bọn trẻ là một cửa hiệu đại lý vé số ngay bên đường đang tấp nập người ra kẻ vào. Tấm bảng kẻ chữ lớn “Tại đây nhận đổi vé số trúng” kê ngay cạnh lối đi.

Nhỏ Xảo hào hứng:

- Đúng là ở đây! Chúng ta vào đi!

Vừa nói, nó vừa hăm hờ băng lên.

Nhưng nhỏ Hạnh đã giữ tay nó lại:

- Từ từ đã em! Chúng ta không thể ùa vào cùng một lúc được!

- Chị Hạnh nói đúng đấy! – Thằng Nở khều vai em – Không cần phải kéo hết vào. Chỉ để mình chị Văn Châu vào thôi!

Văn Châu gật đầu:

- Ủ, để tôi vào. Các bạn đợi ở ngoài này nhé!

Bọn trẻ tùm lại một chỗ, hồi hộp nhìn theo từng bước chân của Văn Châu.

Nở đột nhiên lo lắng:

- Số tiền lớn quá, nhỡ bọn xấu giật mất thì nguy!

Nhỏ Hạnh trấn an:

- Không sao đâu! Bọn mình đông thế này!

- Tôi cũng cho là không sao! – Quý ròm nhìn Tiểu Long tươi cười! – Chúng ta có “võ sư vô địch đại lực sĩ song phi cước thiết đầu công” đi theo bảo vệ mà sợ gì!

Tiểu Long chưa kịp lên tiếng đã nghe nhỏ Xảo reo:

- A, chị Văn Châu ra kia!

Bọn trẻ lập tức nhún mắt dòm, tìm đứa nào đứa nấy đập thành thịch.

- Sao lẹ thế nhỉ? – Nhỏ Hạnh chớp chớp mắt – Đếm một số tiền cỡ năm mươi triệu là lâu lắm!

Quý ròm ra vẻ hiểu biết:

- Bây giờ người ta đếm bằng máy mà lại!

Tiểu Long chợt kêu lên đầy ngạc nhiên:

- Ồ, sao Văn Châu không ôm tiền ra theo?

Bấy giờ bọn trẻ mới phát hiện Văn Châu đang đi tay không trở ra.

- Ồ, sao lạ thế nhỉ? – Nở lấm bầm.

Quý ròm lại tỏ thông thái:

- Chắc đại lý cho người đem tiền về tận nhà khách hàng để đảm bảo an toàn.

Nhưng nếu đúng như lời Quý ròm nói thì tại sao mặt Văn Châu nom buồn thiu buồn thiu thế kia? Bọn trẻ ngờ vực nghĩ.

Ngay cả Quý ròm cũng thế. Đang hăng hái bình luận, đến khi Văn Châu lại gần, thấy mặt mày bạn khó coi quá xá, nó cũng đâm chột dạ:

- Có chuyện gì thế hở Văn Châu? Bạn bỏ quên tờ vé số ở nhà à?

- Không!

Văn Châu lắc đầu và buồn bã moi tờ vé số trong túi ra.

Tiểu Long nhìn chăm chăm vào tờ vé số trên tay bạn, giọng lo lắng:

- Hay là tờ vé số bị rách?

Văn Châu trả lời bằng một cái nhún vai uể oải.

Thằng Nở liếm môi:

- Chắc là chị Văn Châu mua phải tờ vé số giả?

Văn Châu lại lắc đầu. Trước ánh mắt dò hỏi của tụi bạn, nó lưỡng lự một thoáng rồi thở một hơi sườn sượt:

- Tờ vé số này không giả, cũng không rách!

Nhỏ Xảo tròn mắt:

- Thế sao chị không đổi được tiền?

Văn Châu tặc lưỡi:

- Chỉ vì nó không trúng.

Câu trả lời của Văn Châu khiến tụi bạn nó thoát sững sờ. Không đứa nào nghĩ sự thật lại oái oăm như vậy. Nổi hào hứng trong lòng bọn trẻ bỗng chốc xẹp lép như quả bóng xì.

Còn Văn Châu sau khi nói lên sự thật phũ phàng đó, nó ngoảnh mặt ngó lơ chỗ khác, vẻ bút rút vô hạn.

Mãi một lúc, nhỏ Hạnh lên tiếng phá tan sự im lặng:

- Thôi, không trúng thì thôi! Dò những con số, ai mà chả có lúc nhầm!

- Những con số vẫn trúng, thế mới tức! – Văn Châu cười khổ – Nhưng đây là tờ vé số tỉnh Tiền Giang, còn lô độc đắc có dãy số 18557 kia là của tỉnh Kiên Giang.

Tiết lộ của Văn Châu khiến bọn trẻ dỏ khóc dỏ cười. Hai tỉnh Tiền Giang và Kiên Giang đều có phát hành vé số kiến thiết và cùng xổ trong một ngày. Hôm trước thay vì dò bảng kết quả xổ số của Tiền Giang, Văn Châu lại bộp chộp dò bảng kết quả của Kiên Giang. Vì thế mới xảy ra chuyện tréo ngoe này.

Khi sự hụt hẫng qua đi, Tiểu Long đưa tay đập khế lên cánh tay Văn Châu, mỉm cười:

- Áy náy làm gì, bỏ qua đi! Dù sao cũng nhờ vậy mà tụi này hiểu được tấm lòng của bạn.

Văn Châu cảm động nhìn Tiểu Long:

- Và của cả các bạn nữa chứ!

Nhỏ Xảo quên ngay nỗi buồn. Nó toét miệng cười hì hì:

- Của em và anh Nở nữa!

Quý ròm bắt đầu giễu. Nó đập tay lên ngực.

- Tức quá, thật xấu hổ khi mang danh là nhà ảo thuật! Mai một tôi phải tầm sư học đạo, quyết luyện bằng được “chiêu” biến tỉnh Tiền Giang ra tỉnh Kiên Giang mới thôi!

Chợt nhớ mình đang cầm tờ giấy trên tay, nó liền vo tròn lại:

- À, bản danh sách này hết dùng được rồi, để tôi cho nó đi vào ... quá

khứ!

Nhưng Quý ròm chưa kịp ném tờ giấy, nhỏ Hạnh đã gọi giật:

- Gượm đã, Quý!
- Gì thế? – Quý ròm ngoảnh lại.

Nhỏ Hạnh chìa tay ra:

- Trả tờ giấy cho Hạnh.
- Hạnh đòi lại làm gì?

Quý ròm đưa tờ giấy cho bạn, mặt ngo ngác.

Nhỏ Hạnh chậm rãi vuốt phẳng tờ giấy trên tay rồi gấp làm tư, cẩn thận cất vào túi áo. Xong, nó nhìn các bạn, long lanh mắt:

- Biết đâu mai mốt tụi mình chẳng trúng số độc đắc thật, lúc đó tụi mình chỉ cần điều chỉnh bản danh sách này thôi, khỏi phải suy nghĩ và tìm hiểu lại từ đầu làm chi cho mất công!